

How About US

*Jaargang 24, nummer 3
December 2009*

Kerstspecial – Themanummer: de pingpongvrouw

Met onder andere:

- Een interview met een groot deel van de damesselectie
- Een kritische beschouwing van Linda
- Esther Bos stelt zich voor
- Kimberley en Annie kerstspecial
- Gerard over vrouwen én Gerard over vruchtbaarheid

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
Organisatie	4
Bestuurlijk gezwam en toekomstmuziek – Door Peter Brusik	5
Kimberley en Annie? Echt? Ook Annie? Die was toch dood? Kerstspecial!	6
Het Grote US Dames Interview – Door onze anonieme reporter	9
Een vruchtbaar spelletje – Door Gerard Happé	12
Who the fuck is ‘BALLETJE BALLETJE’?! – Door Esther Bos	14
2010 – A Space Odyssey? – Door Peter Brusik	15
Sfeer of ongemak? – Een kritische beschouwing - Door Linda Visser	18
Uit de hele oude doos – Door Oto Bossert	20
HP Vertelt (deel 2) – Door Ruben Peters en Tycho Dekkers	21
Social integration through table tennis – By Anderson Kam	23
Welkom in de wereld van TTnieuws – Door Riny Slagt	24
De pineut – Door Bert Loosman	26
De oud-voorzitter werpt een blik vooruit – Door Martine Witteveen	27
Tussenstand US-percentagebeker – Door Riny Slagt	28
Tafeltennisliefde kan ver gaan – Door Jan de Laat	30
In een onbewaakt ogenblik... - Door Jurgen Veenker	31
Stevige strijd geleverd door US 13 – Door Mark Bruyneel	33
Ole – Door Merel Roze (Bij de redactie beland door Jan de Laat)	34
Keukenprinsen en prinsessen – Door Riny Slagt	35
Paranormale verschijnselen bij Ping Pong (deel 3) – Door Arjen Kreike	37

Voorwoord

Zie hier, de nieuwe editie van How About US! De vorige editie zorgde voor nogal wat opschudding, met name bij het vrouwelijke deel van de vereniging. Zo zou ik bepaalde artikelen beter niet hebben kunnen plaatsen, meenden sommige van onze zo hoog gewaardeerde dames. In plaats van deze voorgestelde censuur heb ik besloten de dames ook wat meer aan het woord te laten. Maar dat was moeilijker dan het leek...

Ondanks alle grote babbels aan de bar, bleken de dames een stuk terughoudender om in de pen te kruipen. Daarom treft U, beste lezer, in dit nummer voornamelijk weer de vertrouwde bijdragen aan. Dus gaat het nu weer over de dames in plaats van vanuit de dames. Maar...er zijn enkele uitzonderingen! Maar liefst drie dames hebben een stukje bijgedragen en om deze emancipatie door te zetten wil ik bij de volgende editie streven naar minstens 40% vrouwelijke bijdragen. Dus, dames, als jullie weer geschoufferd worden door een of andere anonieme reporter of onbetrouwbare bron, klim dan vooral in de pen en laat dit magazine het podium zijn van een verhitte dialoog!

Naast de thematische stukjes vindt U een spetterende kerstspecial over Kimberley en Annie, het vervolg van het paranormale succesverhaal van Arjen en nog veel meer!

Veel plezier ermee onder de kerstboom!

Tycho Dekkers

Organisatie

Bestuur

Peter Brusik	Voorzitter	brusik.p@hsleiden.nl
Niels Kappers	Penningmeester (Vice-voorzitter)	niels.kappers@heineken.com
Tycho Dekkers	Secretaris / Barcommissaris	tychodekkers@hotmail.com
Mark Bruyneel	2e Penningmeester	zeeroover@netscape.net
Riny Slagt	Wedstrijdsecretaris Afdeling	riny@e-symail.com
Mirjam Franssen	Wedstrijdsecretaris Landelijk	franssen_27@hotmail.com
Bert Loosman	2 ^e secretaris	bertus_1@hotmail.com
Arjan Kreike	Accomodatiezaken	a.kreike@upcmail.nl

Trainers

Angelo Antonietti	mgef86@hotmail.com
Bonno Beemsterboer	bonnotje@hotmail.com

Activiteitencommissie

Imke Martens	immellebim@hotmail.com
Mirjam Franssen	
Nathalie van Lierop	
Kris van Keulen	
Rosalie van Es	

Sponsorcommissie

Bert Loosman
Niels Kappers
Wout-Jeroen Leenders

Website

Erwin Uitslag	euitslag@chello.nl
---------------	--------------------

US Open Commissie

Bert Loosman (Toernooidirecteur)
Riny Slagt
Tycho Dekkers

Clubblad

Tycho Dekkers	Hoofd- en eindredactie
---------------	------------------------

Bestuurlijk gezwam en toekomstmuziek – Door Peter Brusik

...met de sfeer bij US is niets mis

Het blijft genieten om te zien wat voor een positieve naam wij opbouwen bij andere verenigingen die ons bezoeken als ze competitie tegen ons moeten spelen. Dat komt natuurlijk door de fantastische ambiance elke zaterdag weer! Het kost wat energie maar met het verspreiden van een wervende flyer, het organiseren van een hele dag tafeltennis van 13.00 tot 22.00 uur, het met elkaar 's avonds eten van door eigen koks bereide heerlijke maaltijden en de feestelijke afsluiting met o.a. een karaoke en natuurlijkheid het slotfeest... allemaal droeg dit bij aan de echte US sfeer. Niet in de minste plaats om de US'ers zelf natuurlijk! Toch zouden we graag meer US'ers zien komen om onze teams aanmoedigen, een hapje blijven eten en er een gezellige avond van maken. Klaverjassen, spelletjes, Studio Sport kijken, het kan allemaal!

...kwakkelende US omnivereniging viert lustrum

We hebben nog flink wat ambities over. Op het front van studentenwerving hebben we nog niet veel kunnen doen, dus dat wordt 2010. We worstelen ook nog met de belevingen binnen de US Omnivereniging. Daar maken we er met elkaar financieel een janboeltje van. En het lijkt niemand erg veel te interesseren. Zaken die wel geregeld zouden moeten worden, krijgen we moeilijk of niet voor elkaar. Frustrerend, zorgelijk maar ook feitelijk de situatie waar we mee om moeten gaan. En doen wij het als afdeling tafeltennis nog erg goed wat alle onze (oude) besturen als een pluim mogen opvatten. Ondertussen zijn we als omnivereniging wel bezig met het organiseren van een lustrum feest in 2010. Dan bestaan we 60 jaar. Hartstikke leuk natuurlijk, maar naar ons gevoel zijn er andere prioriteiten. Hoe het ook zij, volgend jaar een US feestje dus!

...gestaag samenwerken met Tempo-Team

Genoeg van de US omnivereniging. Komt de zegen dan van Tempo-Team? We hebben prima afspraken met elkaar gemaakt, maar er moet nog flink wat energie in. We hebben veelvuldig overleg over het onderhoud, de faciliteiten en de barvoorzieningen – met Nero Matthias van Tempo-Team is het goed samenwerken. De zaterdagen zijn tot nu toe een groot succes, hoewel er nog wel meer rek in zit. Niet iedereen vindt de drukte en gezelligheid overigens ideaal voor een dagje tafeltennis, dus daar moeten we ook nog naar kijken. Meer samenwerking m.b.t. trainingsfaciliteiten, evenementen e.d. zijn onderwerp van gesprek. Ook op het front van een nieuwe zaal lopen er contacten, maar het is allemaal nog wat passief. In plaats van af te wachten wat de gemeente gaat doen, willen wij in 2010 actief aan de slag: de aanval als beste verdediging.

...werken aan een eigen tafeltennis tempel

In Amsterdam zijn er weinig maar toch enkele plekken waar best wel een nieuwe tafeltennisaccommodatie zou kunnen verrijzen. Uitgaande van een bestuurlijke samenwerking moet het mogelijk zijn om samen met Tempo-Team en met een jeugdvereniging een vuist te maken in bestuurlijk Amsterdam. Het is toch idioot dat de hoofdstad, ooit een tafeltennisbolwerk, geen eigen tafeltennis tempel heeft waar ooit gespeeld wordt in de Nederlandse top, waar de jeugd opgeleid kan worden tot nieuwe tafeltennistalenten, waar studenten plezierig maar op niveau hun studie kunnen combineren met goed tafeltennis. Kortom, in 2010 gaan we aan de slag om beweging te krijgen bij alle betrokkenen, op weg naar een eigen honk van allure. Van een fusie spreken we nog lang niet. Wel zullen we de handen ineen moeten slaan om ergens te komen.

...niet alleen tafeltennis wat de klok slaat

Enkele US evenementen hebben we gecombineerd met Saturday Live! Zo was de karaoke een groot succes, mede dankzij onze gastzangers van Avanti. De spelletjesavond viel wat in het water door het late eindtijdslot van de wedstrijden maar krijgt een herkansing tijdens het oliebollentoernooi. Maar het slotfeest van Tjarko & Jan was een groot succes. Tijdens de clubkampioenschappen op 16 januari zal de eerste US Popquiz-A-GoGo plaatsvinden, en daar moet je gewoon bij zijn, echt! In 2010 gaan we een keertje bowlen, snookeren en zeilen, ergens tussen de competitiedagen in. Ook dan hopen we op een grote deelname vanuit US. Maar we beginnen eerst rondom de jaarwisseling: eerst het Oliebollentoernooi op vrijdag 18 december 2009 en daarna op zaterdag 16 januari 2010 de US Clubkampioenschappen! We verwachten dan iedereen, ook jou!

Zeer smakelijke Kerstdagen toegewenst en een knallend Nieuwjaar!

Peter Brusik
Voorzitter US Tafeltennis

Kimberley en Annie? Echt? Ook Annie? Die was toch dood? Kerstspecial!

In het vorige clubblad heeft u het tragische einde van Annie kunnen lezen. Voor de minder geïnteresseerde en opletende lezer: Annie werd verscheurd door een roedel wolven, omdat ze tegen beter weten in een donker, door allerlei flora overwoekerd zijpad was ingeslagen, en naar niemand luisterde. Dat was het einde van Annie. Kimberley, daarentegen, kwam, na de perspectiefverschuiving van dat van de eerste persoon, waarin zij u in de ik-vorm haar verhaal deed, naar dat van een omnisciente auteur, waarin zij u verslag deed van de dood van haar dominante zusje vanuit de derde persoon, niet meer voor in het verhaal, behoudens in de epiloog, waarin zij, als omnisciente auteur, de mogelijkheid opperde dat zij, haar bemoeizieke zuster inmiddels wijlen zijnde, nu eindelijk kon opbloeien en kon floreren in datgene waar zij goed in was. Wat dat was, dat wist zij zelf ook nog niet.

Inmiddels zijn we zo'n 5 maanden verder. Bij de familie De Bruijn, die na het ongeval in het donkere bos slechts nog over één niet al te getalenteerde dochter beschikte, was, na enkele maanden van rouw, de dagelijkse sleur weer teruggekeerd, wat inhield dat Pa weer vijf dagen per week deuren van oneven kant van straten afliep, terwijl Ma thuis bleef, en wat boodschappen deed, een wasje tussendoor, de afwas liet staan voor Kimberley, en met een

sigaret in haar mondhoek vanuit de schommelstoel het gedrag van de bonte specht vergeleek met dat van hun Jack Russell, die, zoals in wel meer gezinnen, Jackie was genoemd. Kimberley had intussen haar studie journalistiek weer opgepakt. Zij had de keuzemodule *skriev'n drie: vrag'n stell'n* met een krappe voldoende afgerond, en is op het moment van schrijven druk bezig met het schrijven van een stuk waarmee ze keuzemodule vier, *verslaggeev'm, vrag'n stell'n en dat dan ook nog opskrieb'm*, voor de kerst hoopte af te ronden.

Het leek allemaal goed te komen met module vier, wat een mooie opsteker zou zijn voor Kimberley, die, ondanks dat haar zusje wel wat dominant was, en altijd meer aandacht had gekregen dan zij, toch een moeilijk halfjaar had gehad. Als ze er nu in zou slagen keuzemodule vier af te ronden zou dat betekenen dat ze in het eerste semester van haar studie maar anderhalf jaar studievertraging had opgelopen, in plaats van de bijna twee jaar die zij had ingecalculleerd. Er was in de familie niemand die ooit meer dan drie keuzemodules van welke studie dan ook had afgerond, en Kimberley merkte dan ook dat haar ouders haar steeds meer aandacht gaven, nog even en ze mocht weer in haar eigen bed slapen, dan kon Jackie weer in zijn mand. Maar, dacht ze, laten we niet op de zaken vooruitlopen, eerst maar afronden, en dan laat ik me wel fêteren. Kimberley had een paar drukke en emotioneel uitputtenden maanden achter de rug. Eerst dus die gruwelijke dood van haar betweterige zusje Annie, daarna die teleurstelling van Pa en Ma, die liever iemand waren kwijtgeraakt die lager in de pikorde stond dan Annie en Jackie, en tegelijk met al dat gedoe ook nog eens die studie. Kimberley was blij dat het bijna kerst was, dan kon ze even lekker uitpuffen, en wie weet mocht ze dit jaar wel gewoon mee-eten met Jackie en haar ouders.

Het verhaal zou vanaf dit punt gewoon zo door zijn gekabbeld, als de schrijver van dit stuk het niet nodig had gevonden te interveniëren. Kimberley vond het namelijk niet nodig een in haar ogen onbeduidende gebeurtenis te noemen. Die gebeurtenis dient echter wel vermeld te worden, omdat anders het verhaal een wel zeer plotselinge en onverklaarbare wending zou nemen, wanneer de kerstdagen zouden zijn aangebroken. Sinds ze onbevlekt was ontmaagd door de timmermansknecht uit het naburige dorp, werd ze allengs vaker wakker door nachtelijke dromen, die haar, als ze een beetje bijbelvaster was geweest, meer en meer zouden verontrusten. Bijbelvast was de familie De Bruijn echter al niet meer sinds Pa ook de laatste bladzijde van de Openbaring van Johannes had gebruikt om zijn Javaanse Jongens in te rollen, dus Kimberley werd slechts allengs vaker wakker door nachtelijke dromen, die haar verder nergens aan deden denken.

Die nachtelijke dromen waren echter niet zomaar nachtelijke dromen. Het waren geen dromen waarin Kimberley droomde opeens héél goed verslag te kunnen geven van gebeurtenissen, of opeens héél goed goede vragen te kunnen stellen en haar bevindingen vervolgens ook nog eens heel goed op schrift te kunnen stellen. Of dat ze opeens heel erg werd gewaardeerd door haar ouders en niet langer werd benadeeld ten opzichte van Jackie. Of, en dat is gezien de recente gebeurtenissen ook mogelijk, dat Annie toch niet verscheurd bleek te zijn door die roedel wolven. Of dat ze president van Nederland zou zijn. Of dat ze de hele tweede kamer in haar eentje zou zijn. Nee, het waren geen dromen van dien aard. De nachtelijke dromen die Kimberley allengs meer bezochten waren van een heel andere aard. Of eigenlijk waren ze niet van aard. Het toeval wil dat Kimberley, na de snelle (en overigens behoorlijk oncomfortabele) ontmaagding op een pas bemeste akker, de trotste draagster was van een Messias. Dat ze steeds dikker werd zei haar ook niets, ze dacht dat het door alle stress kwam, en dat ze veel augurken en rauwe eieren at schreef ze toe aan de lokale keuken.

In die nachtelijke dromen, namelijk, verscheen haar steeds een heraut, die beweerde de woorden van de keizer te verkondigen. Franz Beckenbauer, namelijk, had het lumineuze plan opgevat om alle imbecielen te verzamelen op een grote parkeerplaats, waar ze, vraag niet waarom, in twee groepen zouden worden verdeeld. De ene groep zou gaan bestaan uit gewone, doodnormale imbecielen, en de andere groep uit imbecielen die, om welke reden dan ook, een Messias in zich droegen. Wel, gegeven het feit dat Kimberley niet helemaal achterlijk was, begon die allengs vaker terugkerende, identieke droom toch te knagen. Ze besloot, met de naderende deadline voor keuzemodule 4, op 23 december, in haar achterhoofd, zichzelf een stok achter de deur te verschaffen: Ze boekte een goedkope treinreis naar het station dat het dichtstbij die parkeerplaats lag, opdat ze er alles aan zou doen keuzemodule 4 op tijd af te ronden. En ze had toch niet zoveel zin in het kerstdiner, met alle verwachtingen die ze inmiddels had, kon dat alleen nog maar tegenvallen.

Om kort te gaan, op 24 december stond Kimberley, met een raar gevoel in haar onderbuik, op een parkeerplaats ergens in Duitsland, vlak bij Bad Bentheim. Ze stond daar, in afwachting van wat komen ging, wat shaggies te roken. Onmiddellijk was haar al opgevallen dat er helemaal niemand anders was, en het leek erop alsof er ook niemand meer zou komen. In haar beste Duits vroeg ze een willekeurige passant¹ of er in het stadje iets te doen was. In zijn helderste Duits antwoordde diezelfde passant dat er een kerstmarkt was, dat dat niet echt leuk was, maar dat daar in deze tijd van het jaar veel mensen op af kwamen. Kimberley bedankte de passant, en wandelde, terwijl haar water bijna brak, naar het stadje. De willekeurige passant had niets teveel gezegd, er was niet veel te beleven op de kerstmarkt. Kimberley keek op haar horloge en ging na of ze de laatste trein terug nog kon nemen. Ze dacht van wel, maar om zeker te zijn vroeg ze iemand (ook willekeurig, toevallig, maar niet dezelfde persoon als de vorige) om haar te vertellen hoe laat het was. Die grote en die kleine wijzer speelden haar nog immer parten. Het bleek inderdaad al te laat te zijn voor de laatste trein, dus Kimberley moest onderdak vinden. Het was haar geluksdag: De passant bood haar en passant een plekje in zijn schuur aan. Wel, dacht Kimberley, het is beter dan Jackie's mand, met een beetje geluk ligt er wat hooi om het me gemakkelijk te maken. Wát een kerst belooft dit te worden!

Terwijl de omnisciente schrijver dezes zich, deze zin schrijvende, voor zijn kop slaat van Kimberleys stomheid, vleide Kimberley zich neder in een grote stapel hooi. Zó veel overduidelijke signalen, en zó weinig belletjes die gaan rinkelen. Al goed. Kimberley lag in het hooi, het water brak, weeën etc, persen, wtf! (in willekeurige volgorde) dacht Kimberley, en plotsklaps was daar een baby. 'Annie' fluisterde Kimberley, 'Annie. Zo zal ik je maar noemen, dan zijn mijn ouders ook weer tevreden.' En nadat ze de baby Annie had genoemd, nam ze het jongetje in haar armen en viel in slaap, weinig begrijpend van wat er allemaal was gebeurd. De inwoners van Bad Bentheim verwonderden zich over de enorme ster die pontificaal boven hun nietszeggende stadje prijkte. Dát was wel eens leuk, zo met kerst, dachten ze. En zo was het. Die kerstmarkt was ook maar elk jaar dezelfde, zo'n mooie ster is weer eens wat anders.

¹ Over het aanspreken van willekeurige passanten, teneinde de weg te vinden in onbekend gebied, verwijs ik naar het vorige clubblad.

Het Grote US Dames Interview – Door onze anonieme reporter

Op een regenachtige avond in het najaar van 2009 ging de How About US redactie in gesprek met een grote groep US dames. Aanleiding hiervoor waren hun reacties op diverse artikelen over zogenaamde interviews in voorgaande uitgaven van het US clubblad en recente ontwikkelingen binnen US. Aanwezig zijn Marleen en Esther namens dames US 1, voor dames US 2 Linda en Nathalie, en namens US 3 Kris en Rosalie. Verder Heidi uit US 10 en Vianda en Willemijn, beide voormalig uit dames US 1. Negen zeer welbevallige, beeldschone vrouwen, wat zou dat voor stof opleveren?

Dames welkom! Wie wil van wal steken? Ah, Linda...

Ja, nou ja, het gaat mij niet verder aan hoor, maar die stukjes in het clubblad vind ik gewoon niet leuk. Ze gaan niet over mij en ik moet er zelf ook wel een beetje om lachen, maar ik kan me voorstellen dat anderen het minder leuk vinden. Ze zijn zogenaamd grappig bedoeld, maar ondertussen. Natuurlijk, het is allemaal onzin en helemaal niet serieus bedoeld, maar het is altijd ook wel een beetje waar. Je weet hoe gevoelig dit allemaal ligt bij vrouwen en dan weet je dat er gedoe van komt. Ik bedoel, als je zegt dat Marleen eigenlijk als te zwak wordt gezien door haar teamgenoten, dan is dat natuurlijk niet waar, maar je schrijft het niet voor niets, dus is het misschien ook een klein beetje wel waar. Ik begrijp best waarom Marleen daar onzeker daarover is. Dat is toch ook niet leuk?

Marleen, hoe heb jij dat dan ervaren? Jij wist toch dat het een fake stukje was?

Eh, ja en nee. Ik dacht eerst van “het is een grapje”, een stom grapje, maar ja, wat moet ik er verder mee. Maar toen dacht ik, hoe komen ze er op? Zou het misschien toch waar zijn? US 1 was natuurlijk altijd een hecht team van dames die lang samenspeelden en misschien was ik toch niet helemaal geaccepteerd. Dus ik dacht, weet je wat, ik vraag het ze gewoon. Stel dat het allemaal wel waar is?! Dan is het toch niet leuk om het zo te moeten lezen? Maar ik dacht heus niet dat het echt was hoor! Ik snap niet wat hier nou leuk aan is. Verder kan ik er prima tegen, het maakt mij allemaal niet zoveel uit, ik kan het wel hebben. Er wordt gezegd dat het niet de slechtste boompjes zijn waar hondjes tegenaan plassen. Schrijf dan een lief, vleidend stukje, dat vinden vrouwen veel leuker.

Is dat iets waar vrouwen slecht tegen kunnen: de suggestie dat er toch vuur is waar rook is? Heidi?

Ik begrijp niet zo goed waar je het over hebt. Ik zit nu al heel lang bij US en voel me helemaal op mijn gemak. Ik vind dit juist wel grappige stukjes, toch? Als het echt als vervelend bedoeld zou zijn, dan schrijf je zoiets toch niet en dan plaats je het al helemaal niet, toch? Ja, ik weet niet hoe het zit hoor, maar dat lijkt mij logisch. Of zeg ik nu iets raars? Ik heb die damescompetitie nooit wat aangevonden, zoveel vrouwen bij elkaar, dan moet wel gedoe opleveren. Wij zijn toch een beetje gevoelig, spreken dingen niet goed uit. Tja, dan krijg je dit soort, hoe zal ik het zeggen... overgevoeligheden. Nee, geef mij maar de herencompetitie!

Esther, jij kwam meteen aan bod in zo'n flyer voor Saturday Live! Wat vond je daarvan?

Prima hoor, hartstikke leuk. OK, het lag een beetje gecompliceerd met mijn oude team, Dordrecht 1, maar ik vond het wel een grappig stukje... over Tycho en zo, hahahaha... dat vlasbaardje. Tja, Tycho (zucht). Ik dacht wel, dit is een club voor mij. Lekker spannend, er gebeurt tenminste is. Ik kan daar wel tegen. Zo spreekt iedereen mij nu aan met “balletje-balletje” terwijl ik Esther heet. Omdat ik een t-shirt draag met die tekst. Tja, eigen schuld, dikke bult toch? Kom op meiden, niet zo snel aangebrand! Ik zie trouwens dat het niet alleen om de dames gaat, die aan bod komen. Ook de heren, zoals Gilles, waarvan alle tafeltennissende meisjes tussen de 12 en 20 jaar weten wat voor vlees ze in de kuip hebben.

Geef ‘m een vinger en hij pakt je hele ... nou ja, je weet wel wat ik bedoel. En dan Tycho, die nemen ze ook steeds in de maling, arme jongen. Een schatje hoor!

Ja, Tycho en jij... jullie lijken wel broer en zus, zo’n goede relatie. Hoe zit dat?

Nou inderdaad, Tycho is als een soort ‘kleine’ grote broer voor mij, gewoon lekker om mee te praten, heerlijk om mee te knuffelen, echt een teddy beertje... met dat vlasbaartje. We hebben elkaar leren kennen en van het een kwam het ander. We zien elkaar inderdaad erg veel, het voelt heel vertrouwd. Ik vind het echt fijn om zo’n lief maatje te hebben, ook binnen US. Hoewel mijn nieuwe teamgenoten ook schatjes zijn hoor! Maar ja, dan gaan ze Tycho pesten. Die reed een keertje op een woensdagavond met mij mee. Zaten ze allemaal de hele tijd aan de bar te roepen: “je kan ook met mij meerijden hoor Tycho”, “wat, is je fietsband plotseling lek?” en dat soort ongein. Gewoon heel kinderachtig. Studentikoos bijna. Maar als je de leeftijd aan de bar ziet, dan lijkt het eerder seniel gedrag. Zo, dat heb ik gezegd! Had ik al gezegd dat Tycho een lieve jongen is? Laat ‘m maar met rust...

OK, een ander onderwerp: de zaterdag competitie... Oh nee, Kris wil ook nog wat zeggen.

Ja, ik wilde gewoon even zeggen dat ik het belachelijk vind, dat je dit gewoon niet kunt maken!? Je kunt toch niet een stukje schrijven en dan Marleen iets lulligs laten zeggen over Mirjam of zo? Echt belachelijk gewoon? Hier is toch echt helemaal niets leuk als je onzin schrijft alsof Marleen te zwak wordt gevonden door haar teamgenoten en dan is het ook nog eens niet waar! En als het wel waar zou zijn, dan schrijf je er toch juist niet over!? Dat vind ik echt niet kunnen! Echt heel stom! Wie schrijft die stukjes? Want het is allemaal bedacht, allemaal nep. Waarom doe je dan toch alsof het net echt is? Ik snap niet dat de redactie dit plaatst. Zo, dat heb ik even gezegd!

Eh (slik), ja...Vianda en Willemijn, wat vinden jullie ervan als oudgedienden?

Maakt mij niet uit hoor, zegt Vianda. Ik vind het allemaal wel grappig. Je kent Peter toch een beetje? Of weten de andere meiden niet dat hij de schrijver is? Ik moet altijd wel een beetje lachen, hahahaha. Leuk toch? Je moet het allemaal niet zo serieus nemen. We zijn wel een beetje overgevoelig soms denk ik. Ja, mij ontgaat het soms wat nou eigenlijk de lol is, zegt Willemijn. Maar ik vind sommige reacties bij de dames wel een beetje overdreven. Je moet hier toch wel tegen kunnen. Het maakt ons allemaal niks meer uit, we zijn toch niet meer zoveel bij de US. (*Vianda is thuis voor de kids aan het zorgen en Willemijn is geen lid meer – red.*)

Komen jullie nog een keertje terug bij US?

Willemijn: Oto wilde graag blijven spelen en dat betekent dat we nooit tegelijk kunnen spelen, want het valt niet mee om zo vaak oppas te krijgen. En dames landelijk wil ik niet meer spelen. Maar misschien kom ik wel wat vaker gezellig langs bij US, op een van de Saturday Live!’s en binnenkort de clubkampioenschappen. Het bevalt me wel even zo zonder tafeltennis, zegt Vianda. Maar misschien komt het weer terug. Zou wel weer met Sylvia willen spelen, bij de heren. Lijkt me wel gezellig.

OK, genoeg feedback gehad. Zijn er nog leuke roddels? Wie hebben we nog niet gehad: Rosalie?

Ja, nou... wat dacht je van dat US bekerteam? Met Imke en... nee, niet Bert, maar Bas! Volgens mij vinden die elkaar wel leuk! Nee, natuurlijk is er niks aan de hand, maar ik vond het wel grappig. Het viel me wel op, dat die twee ineens samen gingen bekeren. Ik hoorde laatst dat ze het er aan de bar ook over hadden. Dus misschien is het toch waar... grapje! Hahahaha. Een andere roddel? Ik geloof dat ik een aanbidders heb! Ja echt! Wie? Dat kan ik natuurlijk niet zeggen... Nee, echt niet. Nou ja, een tipje van de sluier dan? Hij heeft een

dubbele voornaam? Weet je het al? Nee, nog niet? OK, nog een tipje: hij komt uit het Hoge Noorden. Nou moet je het weten, toch? Ik ben wel gevleid en het is wel een leuke jongen. Hij zat echt achter me aan tijdens de laatste competitiezaterdag, toen met die twee zanger-gitaristen uit Hilversum! Heerlijk zoveel aandacht.

En Nathalie, wat was er nou ook alweer met de zaterdag, teveel lawaai?

Wil je mij erbuiten houden? Linda, zeg jij het maar! Het is eigenlijk jouw punt! Moet ik het maar zeggen? Allee, het is zaterdag altijd zo onrustig! Om 13.00 uur valt het allemaal wel mee, maar dan willen wij liever niet spelen. En trouwens, het is verschrikkelijk als je nog staat te spelen en ondertussen de rest om 17.00 uur als staat in te spelen. Maar vooral dat lawaai bij die heren, da's toch echt verschrikkelijk!? Da's toch niet normaal soms!? Je hebt die Fred van Oostenrijk, die schreeuwt de boel soms bij elkaar. Tsjaaaaa, Tsjaaaaa... waar slaat dat op? En dat doet ie bij elk punt, he!? Elk punt: tsjaaaaa, tsjaaaaa! Da's echt niet normaal hoor!

Linda, ik zie dat je zit te wippen op het puntje van je stoel, zeg het maar!

Het ergste vind ik dat harde geklap en gejuich bij heren 1. Ik bedoel, ik ken Tycho hoor en ik weet ook wel dat hij het doet, maar ik vind dat nergens op slaan. Dan staan ze tig-0 achter en speelt Gilles de laatste wedstrijd, maar natuurlijk kansloos en dan moeten ze toch bij elk punt overdreven veel lawaai maken. Dat is toch nergens voor nodig? Ze houden gewoon geen rekening met anderen, alsof ze helemaal alleen op de wereld zijn. En als het dan nog ergens over gaat, maar meestal zijn een stompzinnige potjes om niets. Gewoon kinderlijk lawaai maken. En dan nog iets: je kunt niet eens tegelijkertijd met elkaar omkleden, laat staan douchen bij de dames! Alleen al om die reden vind ik dat een eigen zaterdag verdienen. Ladies day!

Aanwezig is ook Gerard Happé, die nog maar 210 bardiensten in de Wibauthal hoeft te draaien voor zijn pensioen. En hij telt... nog maar 209! Gerard, je hebt het vast wel een beetje gehoord wat die vrouwen allemaal te zeggen hebben. Wat vind jij er nou van?

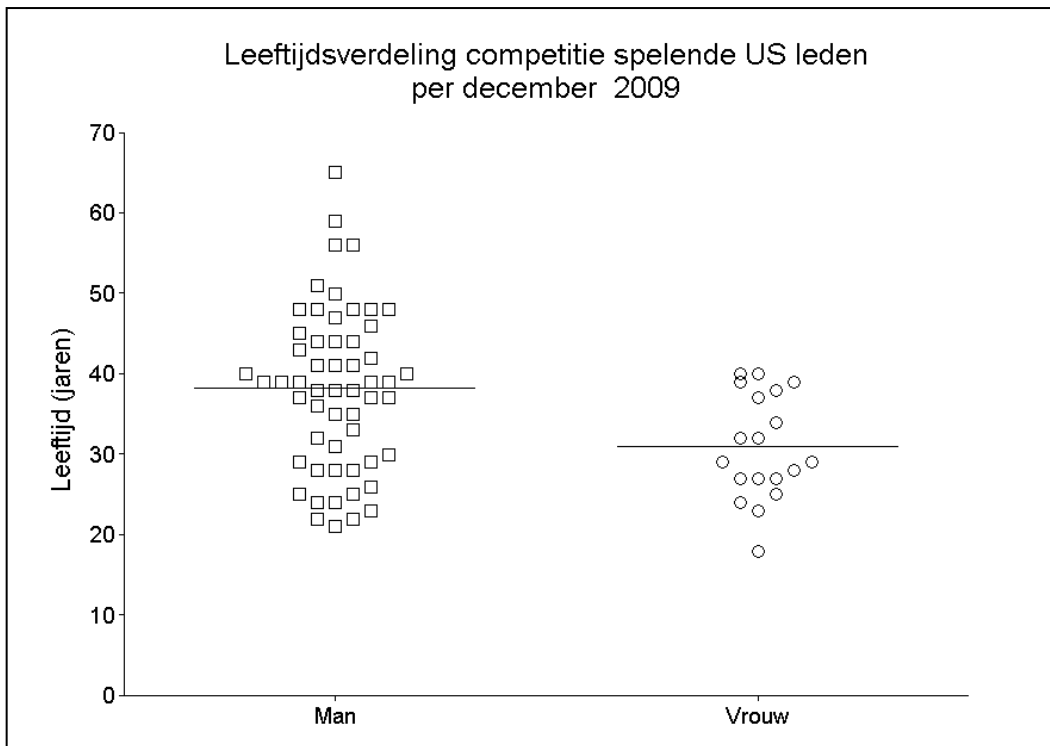
Ach, je weet het toch met vrouwen, die zijn zo gevoelig, breek me de bek niet open. Nee, die vrouwen kunnen echt nergens tegen. Ze spreken niks tegen elkaar uit, als er iets speelt zeggen ze niets, maar ondertussen koken ze van binnen. Leer mij vrouwen kennen! Zo'n Marleen, da's toch gewoon een lief meisje, doet geen vlieg kwaad. Die moet het allemaal niet zo serieus nemen. Er is toch niets mis met haar, maar zoooo onzeker. Als er maar effe iets van een roddel is, zijn ze meteen geraakt. Stel je voor dat het waar is, nou nou nou!!!! Ze kunnen het niet goed uit elkaar houden, omdat ze zo emotioneel zijn. Die stukjes, iedereen weet dat Peter ze uit z'n duim zuigt, echt iedereen weet het! Nou nee dus, de vrouwen trappen er met open ogen in, hoe dom kan je zijn. Kijk, iemand als Nathalie neem ik niet serieus, die is blond en komt uit België. En als er uit België iets blonds komt denk ik toch vooral aan een lekker trapisten biertje! Of zo'n Imke, ook zo'n schattig lief meisje. Daar moet je gewoon teder mee omgaan en niet als een hork ze aanpakken. Daar kunnen ze niet tegen! En nou is die Brusik niet eens een hork, maar juist een gluiperd met die stukjes van 'm! Maar ik mag dat wel hoor, zoals dat stukje over, hoe heet ze ook alweer, Balletje-Balletje? Dat meisje waar Tycho met de tong op z'n schoenen achteraan loopt: Esther ja! Da's toch gewoon grappig, daar moet ze maar tegen kunnen hoor, als ze bij US wil komen spelen! Ze kunnen allemaal een voorbeeld nemen aan Heidi, een echte US moeder, fantastisch gewoon. Die heeft wel acht kinderen en komt toch nog altijd naar US haar partijtjes spelen. Dat gezeur van de vrouwen over lawaai, dan gaan ze toch lekker om 13.00 uur spelen, lekker rustig. Wie komt er nou naar damestafeltennis kijken? OK, Imke, Sonja... zeker niet onaantrekkelijk om naar te kijken, maar voor de rest is het natuurlijk geen ruk aan. Geef mij maar die mannen, met al die emoties, dat haantjes gedrag, die psychologische oorlogsvoering. Heerlijk! Ik moet weer aan het werk!

Een vruchtbaar spelletje – Door Gerard Happé

De kakafonie van kindergeluid, die elke zaterdag onze landelijke spelers tot grote hoogte brengt, bracht mij tot de volgende hypothese: US-tafeltennisleden hebben meer kinderen dan de gemiddelde Nederlander. Om deze stelling te onderbouwen ben ik gegevens van US-leden gaan verzamelen en analyseren.

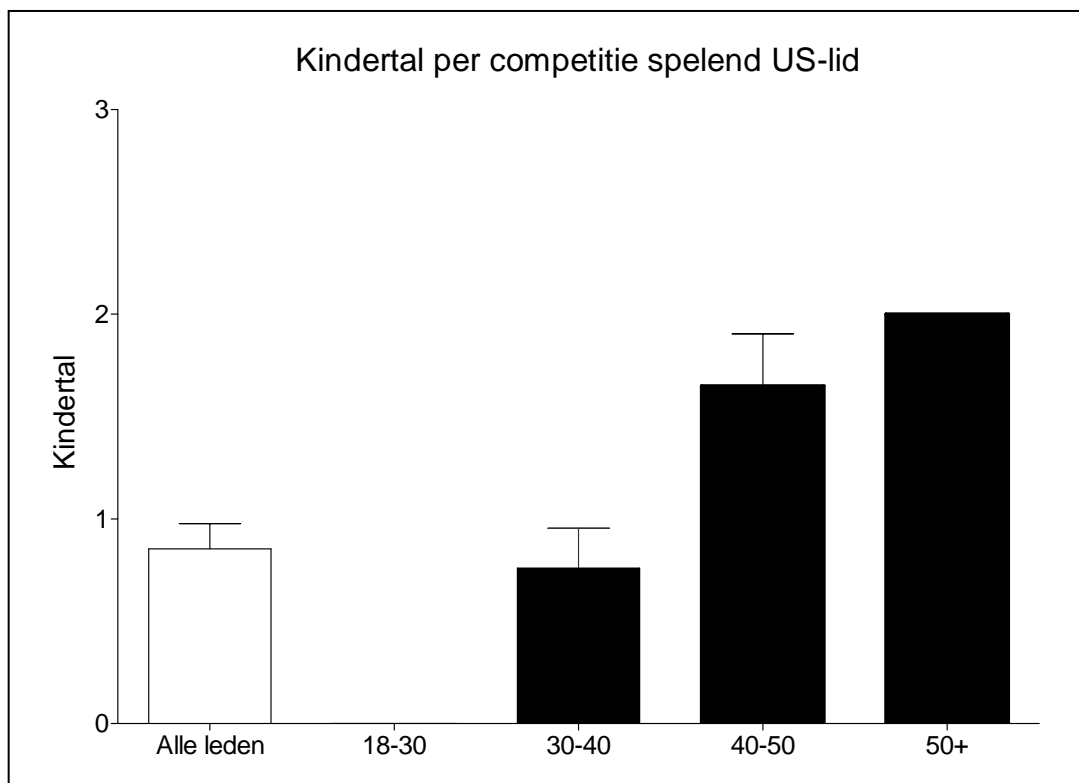
Onze 77 (competitie-) spelende leden hebben op de peildatum (december 2009) voor 64 kinderen gezorgd, 32 jongens en 32 meisjes. Precies in evenwicht. De laatste aanwinst was Lieve (30-10-2009) van Jan de Laat. En het einde is (gelukkig) nog niet in zicht. Het totale ledenbestand is overigens 110. Grappig is dat er bij deze kinderen alweer volwassenen zijn, die misschien zelf al wel weer kinderen hebben. Dat is misschien een onderwerp voor een andere keer.

Uiteindelijk heb ik alleen de gegevens van onze competitie spelende leden meegenomen, omdat van de overige spelers te veel gegevens ontbraken (waaronder ikzelf dus). Hieruit blijkt dat de gemiddelde leeftijd van ons mannelijk lid 38,2 jaar is en die van ons vrouwelijk lid 30,9 jaar (zie onderstaand figuur). Jazeker, de vergrijzing slaat ook bij ons hard toe, vooral als je bedenkt dat wij een studentenvereniging zijn. In vergelijking met andere tafeltennisclubs zitten wij waarschijnlijk op of onder het gemiddelde en zijn we vooral bijzonder omdat wij veel leden hebben (en behouden) tussen de 25 en 45 jaar. De leeftijd waarop, ja waarop eigenlijk?

Volgens gegevens van het CBS uit 2004 is het kindertal bij hoog opgeleide vrouwen in Nederland 1,6 (alleen vrouwen boven de 40 zijn meegenomen in deze studie). Analyse van de US-gegevens laat zien dat het gemiddelde kindertal bij US op 0,84 ligt (zie onderstaand figuur) en dan te bedenken dat een geboortecijfer van 2,1 nodig is om de huidige bevolking in stand te houden! Voor deze analyse heb ik alle mannen en vrouwen bij elkaar genomen, waarbij de aanname is gemaakt dat de partners van onze mannen gemiddeld dezelfde leeftijd hebben als de mannen (in het landelijke gemiddelde is de vrouw ongeveer 3 jaar jonger). Laat

het me weten als dit verschil anders is bij onze US-leden. Op het eerste gezicht lijkt mijn stelling van het hoge vruchtbaarheidsgehalte van US-leden dus een wetenschappelijke miskleun. Toch is er een trend waar te nemen, die mijn vooronderstelling ondersteunt.

De hoogopgeleide Nederlandse vrouw krijgt gemiddeld pas op de leeftijd van 31,1 jaar (CBS, 2006) haar eerste kind (voor de man is dit 34,2 jaar). Vandaar dat ik de gegevens gestratificeerd heb naar leeftijd. Hieruit blijkt ons kindertal vooral door de jonge leden naar beneden getrokken te worden. We hebben namelijk geen leden onder de 30 jaar met kinderen. Vanaf de 30 jaar gaat het kindertal echter hard omhoog om uiteindelijk precies op 2,0 uit te komen bij de 50-plussers. Wat dat betreft volgen de US-ers mooi de landelijke trend om uiteindelijk zelfs hoger uit te komen. De verrassende conclusie is dat mijn hypothese blijkt te kloppen, aangezien “uitgebroede” US-ers op een kindertal van 2,0 uitkomen en dat is beduidend hoger dan het landelijke gemiddelde. Laat dit een aanmoediging zijn voor de “jonkies”, want ook mijn AOW moet betaald worden 😊.

Blijft natuurlijk wel de vraag over waarom pingpongers vruchtbaarder zijn dan andere mensen. Wellicht dat er nog een psycholoog is onder onze leden die zich in deze materie kan verdiepen. Pingpong blijft natuurlijk wel een opwindend spelletje.

Ik ben benieuwd naar de reacties op deze brij van informatie. Verder ben ik benieuwd wanneer één van deze kinderen lid gaat worden van onze vereniging.

Ik heb er erg veel plezier aan beleefd dit allemaal te onderzoeken. Volgende keer meer over correlatie tussen vruchtbaarheid, kaalheid, lichaamslengte en competitieniveau.

Speciale dank ben ik verschuldigd aan “cijfergoochelaar” Marijn en “taalkunstenares” Sylvia, die er voor gezorgd hebben dat het bovenstaande artikel in de juiste richting werd gedirigeerd. Want je hebt lies, great lies en statistics 😊

Who the fuck is 'BALLETTJE BALLETTJE'?! – Een korte introductie

Door Esther Bos

In navolging van het objectieve interview van de Saturday Live, nu een diepgaander interview met de goedlachse blondine uit Dordrecht, Esther Bos.

Na de bekendmaking dat Esther voor US ging spelen, werd er met een diepe zucht door de redactie van ttnieuws een team gemaakt met Imke en Sonja. De realiteit is echter, voor sommige heren onder ons, anders: Weliswaar Mirjam Franssen, Marleen Visser, Sylvia Witteveen en jawel Imke Martens. Maar goed, om nu even terug te komen op 'Who the fuck is Balletje Balletje' hieronder een paar vragen.

Zo balletje balletje, om te beginnen, zou je iets over jezelf willen vertellen?

Oké vooruit, maar ik ga niet teveel verklappen. Ik ben 19 jaar, en tafeltennis nu 6 jaar. Heb tot voorkort alleen bij TTV Dordrecht gespeeld, omdat ik het daar altijd prima naar me zin heb gehad. Studeer in Breda (HBO Forensisch Onderzoek, 3e jaar) en woon in Dordrecht.

Wat heeft je dan doen beslissen om toch voor US te gaan spelen? De dames, gezelligheid of misschien Tycho?

Haha goede! Misschien wel grappig om te vertellen. De allereerste keer dat ik bij US moest spelen, toen heb ik het wel zo naar mijn zin gehad dat ik erop hoopte vaker bij US in de poule te komen. Toen werd ik gevraagd om er te spelen, ja dat is dan wel erg leuk natuurlijk. Toen ben ik op

een donderdag met een paar mensen van US, waaronder Imke en Mirjam, een biertje gaan drinken (voor mij coebergh) in Amsterdam. En dat beviel me wel, dus misschien heeft dat me wel helemaal overtuigd. Natuurlijk heeft dat gestalk van Tycho ook wel geholpen haha!

Nu we toch over Tycho begonnen zijn. Hoe zit dat eigenlijk?

Tja... wat zal ik zeggen. Zoals de meesten wel zien of merken kan ik het erg goed vinden met hem. Ik vind het fijn hoe die mij helemaal probeert in te wijden bij US en voor elke woensdag vraagt of ik weer kom trainen en me daarna probeert te strikken voor een potje dubbelen.

Je hebt nog nooit mee gedaan met dubbelen?

Nee dat klopt, maar die tijd komt nog wel. Als ik dat spel ooit nog eens ga begrijpen, vooral na de in en uitvoering van de regel 'undercallen' was ik de weg helemaal kwijt. Die oude man in de hoek aan de bar (*Gerard – red.*) die schreeuwt ook de hele tijd zo tijdens het dubbelen, dat schrikt me een beetje af. Maar ik heb gehoord dat hij eigenlijk heel lief is, en dat hij mij op zaterdag ook naar de winst gaat schreeuwen, dus dat belooft wat!

Dan nog 1 laatste vraag: Balletje Balletje, vertel?

Ik zou zeggen; laat je fantasie de vrije loop ;)

2010 – A Space Odyssey? – Door Peter Brusik

Plezier op niveau, da's het credo binnen US als het gaat om competitie spelen. Op sterkte indelen, maar ook op voorkeur van met wie je wilt spelen. Een goede sfeer is net zo belangrijk als goede resultaten. En dat valt niet altijd mee, om de teamindeling in deze gedachtengang te maken. Voor de voorjaarscompetitie van 2010 hebben we rondom een aantal teams een flinke puzzel moeten oplossen. Elders vinden jullie de nieuwe teamindeling op een rijtje. Hier geven de uitleg en kijken we vast vooruit naar het seizoen 2010/2011.

De dames gaan meedoen om de prijzen...

Laten we beginnen met de landelijke damesteams. Volgens mij hebben dames 1 een plan: hoog eindigen in de 1^e divisie! Versterkt met Esther “balletje-balletje” Bos (zie foto rechts) en met verder Imke, Marleen en Mirjam als de kartrekster heeft dit veelbelovende team grote kansen. Sylvia concentreert zich eerst maar eens op de herencompetitie en zal niet veel spelen. Dames 2 gaat voor meer dan alleen maar handhaven. Ook zij willen om de prijzen meedoen, in de 2^e divisie dan. Ik denk dat Linda, Sonja, Nathalie en Mandy niet heel veel hoeven te verliezen. Janneke kan hier uiteraard bij in de buurt blijven. Dames 3 zien Rosalie voor een tijdje vertrekken, maar krijgen Gerry van der Putten ervoor terug. Wie? Kom maar kijken op een zaterdag!

Het overbruggen van de komende seizoenshelft

De heren landelijk. Met de korte rondreis van Bonno in Nieuw Zeeland en het wellicht wat langere (twee of drie jaar) avontuur van Bart in Singapore (nieuwe club op foto links) kwamen we in de problemen met de teamindeling. Met wat geluk hebben we Pieter Danes (zie foto onder) kunnen verleiden om een half jaar eerder dan verwacht naar US te komen. We hebben uiteindelijk de volgende redenatie gevolgd: de volgende helft komt Bonno weer terug. En we hebben enige hoop dat we nog meer landelijke spelers kunnen aantrekken! Om die reden hebben we beide 2^e divisie teams en ook US 3 in de 3^e divisie ingericht om zich te kunnen handhaven. Dan hebben de volgende seizoenshelft meer opties.

Opdracht voor alle landelijke herenteams: handhaven!

US 1 wordt aangevoerd door Tycho en Angelo, US 2 kent in Arco en Fred zijn kopmannen. Pieter's komst wordt beloond met een plekje in US 1. John Uyleman heeft een fantastisch seizoen achter de rug en mag het in US 2 een divisie hoger proberen. Beide teams moeten in staat worden geacht om zich te kunnen handhaven. Om US 3 enige kans te geven om zich in de 3^e divisie te handhaven, is aan Gilles gevraagd of hij zijn tafeltenniskunsten en andere capriolen bij US 3 wil gaan inzetten met Berend en Robbert als angry old men en verder Ruben en Wouter als youngsters. Vooral die laatste is wellicht verrassend, maar wij willen dit talent op een hoger plan laten spelen in plaats van dat gepruts in de afdeling.

Regionaal: knokken op de grens van hoofdklasse en 1^e klasse

Afhankelijk van of er een plekje vrij komt in de hoofdklasse (er zijn misschien geen landelijke degradanten) zullen Sander, Rene, Niels en Peter in de hoofdklasse of 1^e klasse spelen. Bart zal wellicht meespelen als hij even uit Singapore op en neer is. Hoe het ook zij, kampioen

worden in de 1^e klasse is toch wel het minste wat je van dit shoarmateam mag verwachten en anders moeten ze zich maar zien te handhaven in de hoofdklasse. Dit zal ook de opdracht voor US 4 worden, met Simon Knop terug op het oude nest. Misschien is Bert door al die co-schappen zijn wedstrijdspanningen een beetje kwijt en haalt hij zijn niveau, net als Wim. En wordt even hoe goed Wout-Jeroen het gaat doen. Wij denken dat hij en niet Simon de kopman wordt...

Alleen maar titelkandidaten in de 2^e klasse: laat de champagne maar knallen!

Met het stoppen van Edward en de komst van Kosta en Laurens hebben we het nieuwe US 7 geformeerd. Samen met Peter Ritmeester en Matthijs uit het oude US 6 en Oto erbij moet dit team gemakkelijk kampioen kunnen worden. Hopelijk krijgt "El Bomba do Copa Cabana" zijn speelplezier weer helemaal terug. En wie onze groentjes Kosta en Laurens op woensdagavond ziet trainen en spelen, heeft er alle vertrouwen in. In US 6 zal Sylvia weer gaan spelen en met een beetje gunstige indeling kunnen ze zeker voor de 1^e plaats gaan. Jurgen zal zijn trainingsinspanningen dan wel om moeten gaan zetten in resultaten! Voor US 8 geldt eigenlijk hetzelfde: mits ze niet een al te sterke degradant uit de 1^e klasse erbij krijgen en Martijn weer volledig mee kan draaien, moeten zij een gooi naar de titel kunnen doen. Aan Charles zal het niet liggen, want ook of eigenlijk juist dankzij zijn nieuwe slaghoutje is hij moeilijk te kloppen. Als Riny maar niet afzakt naar Arjen's niveau... Of is de beweging andersom?

Vele handen maken het werk licht in de 3^e klasse

In de 3^e klasse hebben we twee teams van formaat. US 9 is toch wel onverwachts gedegradeerd. Mirjam zal in dit team wat minder gaan spelen, wat aan de andere zes heertjes vraagt om wat vaker te spelen. Zal weer een hele uitdaging worden. En dan is het nog altijd afwachten of Bas een ticket naar het buitenland kan boeken. US 11 zal het zonder Oto moeten doen na een seizoenje boven hun macht spelen in de 2^e klasse. Toch ging dat helemaal niet slecht en op het einde speelden ze steeds beter. Als Kojak zijn topniveau hervindt doen ze misschien zelfs wel bovenin mee!? US 10 moet Hannes missen, maar krijgen daar een subersub voor terug: Sonja! Hopelijk kan Heidi er een schepje bovenop doen en dan is ook dit team een sterk 3^e klasse team.

Tenslotte, onze oude vertrouwde US 12 en US 13

Waar US 12 in de 5^e klasse met een stevige eindsprint het kampioenschap alsnog wist binnen te slepen, moest ons dertiende team de eer aan Tempo-Team laten. Het team van Boudewijn zal het ook de komende seizoenen lastig krijgen om zich in de 4^e klasse te handhaven – toppers Aykut en Nima zullen vaker moeten spelen. US 13 zal bij de NTTB een plaatsje in de 6^e klasse aanvragen. Nagenoeg het hele team speelt qua percentage bovenin mee en hoewel een kampioenschap erg leuk zou zijn, hopen we natuurlijk wel dat ze deze plek een klasse hoger meteen krijgen. Dan zit er meer uitdaging voor ze in om als team weer verder groeien. We wachten af...

En wat zijn onze plannen voor 2010/2011?

Na de zomerstop hebben we de verwachting dat het een en ander flink op de schop zal gaan. Bij de dames zien we van oudsher redelijk grote teams. Misschien gaat het ons lukken om meer slagvaardig vrouwelijk schoon aan te trekken, zodat we een steady 3^e divisie krijgen en een extra team in de 1^e en 2^e divisie. Bij de landelijke heren verwachten we Bonno weer terug, maar er zijn nog een paar kandidaten die misschien bij US komen spelen, allen vanaf 2^e divisie niveau. Vandaar dat we er nu voor gekozen hebben om alle drie te teams landelijk zich te laten handhaven, zodat we meer opties voor de indeling hebben. Te verwachten valt dat we een extra team kunnen creëren in de top. Als het tegenzit moeten enkele lagere teams een

stapje terug. In de 1^e t/m 3^e klasse willen we teams formeren met een basis van minimaal twee spelers die 8-10 keer spelen, desnoods aangevuld met zes man/vrouw die maar 3-4 keer spelen. We zullen in 2010 ook nadenken hoe we meer studenten binnen krijgen om in de lagere regionen met meer teams te gaan spelen. Kortom, 2010/2011 belooft wat verandering!

Technische Commissie

(o.l.v. Riny, met verder Rene, Sander en Peter B.)

TIPS voor de nieuwe TT-Toto

Dames **US 1** gaat hoog eindigen maar mist het kampioenschap op een haar: een **2^e** plaats dus. Dames **US 2** doet wat zij vorige seizoen ook deden: **1^e** worden! Dames **US 3** eindigen op een verdienstelijke **4^e** plaats.

Bij de heren weet **US 1** een knappe **2^e** plaats te halen en weet Pieter Danes met 40% meteen een topprestatie te leveren. Ook de "oudjes" van **US 2** weten zich te handhaven op een **4^e** plaats in de **2^e** divisie. Met dank aan Gilles topspel en de mix aan ervaring en jeugd blijft **US 3** in de **3^e** divisie met een prima **4^e** plaats.

In de Hoofdklasse weten zowel **US 4** als **US 5** zich te handhaven op een **4^e** plaats, want omdat er dit seizoen geen degradanten zijn uit de **3^e** divisie is het allemaal wat zwakker. In de **2^e** klasse slaagt **US 7** er met een redelijk nieuwe samenstelling meteen in de **1^e** plaats te bemachtigen. Ook **US 6** weet eindelijk weer eens de **1^e** plaats te bemachtigen omdat de vrijdagavond poule maakt dat iedereen op z'n sterkst kan spelen. **US 8** mist net als vorig seizoen de titel en wordt roemloos **2^e** wat ertoe leidt dat Riny zijn noppen aan de wilgen gaat hangen.

In de **3^e** klasse wordt **US 9** zoals elk seizoen weer glansrijk **1^e**. Waarom ze altijd weer degraderen uit de **2^e** klasse is een raadsel. **US 10** weet een uitstekende **2^e** plaats te behalen, net als **US 11**. Van beiden een zeer knappe prestatie. **US 12** doet het ook prima door zich net te handhaven met een **4^e** plaats in de **4^e** klasse. En als de bond het hun gunt, zal **US 13** in de **6^e** klasse kunnen strijden voor handhaving, maar komen ze uit op een **5^e** plaats.

Alle tips op een rijtje voor het komend seizoen:

<i>Team</i>	<i>Klasse</i>	<i>Pl.</i>
US 1D	1 ^e divisie dames	2 ^e
US 2D	2 ^e divisie dames	1 ^e
US 3D	3 ^e divisie dames	4 ^e
US 1	2 ^e divisie	2 ^e
US 2	2 ^e divisie	4 ^e
US 3	3 ^e divisie	4 ^e
US 4	Hoofdklasse	4 ^e
US 5	Hoofdklasse (o.v.)	4 ^e

<i>Team</i>	<i>Klasse</i>	<i>Pl.</i>
US 6	2 ^e klasse	1 ^e
US 7	2 ^e klasse	1 ^e
US 8	2 ^e klasse	2 ^e
US 9	3 ^e klasse	1 ^e
US 10	3 ^e klasse	2 ^e
US 11	3 ^e klasse	2 ^e
US 12	4 ^e klasse	4 ^e
US 13	6 ^e klasse (o.v.)	5 ^e

Sfeer of ongemak? – Een kritische beschouwing - Door Linda Visser

Zaterdag 3 oktober, mijn eerste thuiswedstrijd sinds ik terug ben van onze wereldreis. Ik kom aan met mijn auto aan de Zuidelijke Wandelweg. Even het kaartje halen. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Een kakofonie van geluiden komt me tegemoet en ik worstel mij een weg naar de bar. Ik probeer de aandacht van de barkeepers te trekken maar dat lukt niet erg... ze hebben het razend druk. Tussen de mensen door hang ik maar even over de bar en pak zelf het kaartje en ga weer naar buiten. Even mijn auto wegzetten...dacht ik. Geen plekje meer te krijgen...shoot! Dan maar buiten zetten en betalen..lekker begin! Met weemoed denk ik aan die lege wegen en enorme parkeerterreinen in Australie.

Met het lood in mijn schoenen ga ik weer naar binnen. Waarom dan? Het is toch gezellig! Dat is natuurlijk zo maar mijn ideale voorbereiding voor een wedstrijd is ietsje anders dan me nu voorgeschoteld wordt: rustig binnenkomen, lekker theedrinken, kletsen en even bijkomen van het hectische gezinsleven. Dat zit er niet in! De kantine is barstensvol, geen tafeltje, laat staan een stoel te vinden waar ik even kan zitten. Een tegenvaller!

Van pure ellende ga ik dan maar naar de kleedkamer. Als ik de deur open doe beseft ik dat het hier ook niet erg rustig is. Maar ja wat wil je 18 dames in een ruimte van minder dan 10m², dat is geen doen! Een haakje voor mijn kleren hoef ik al helemaal niet op te hopen. Er beginnen zich beelden te vormen in mijn gedachten van heerlijk rustige stranden! Mijn humeur begint langzaam het 0-punt te benaderen...en ik had me er nog wel zo op verheugd!

De thee zet ik maar even uit mijn hoofd en besluit meteen naar de zaal te gaan om in te spelen, dacht ik. Alle tafels bezet! Wedstrijden die nog bezig zijn of mensen die al inspelen, wat een chaos! Ik begin nu ontredderd te raken. Mijn hele voorbereiding in de war en al die drukte...verschrikkelijk! In al die drukte kom ik toevallig onze tegenstanders tegen. Een drankje aanbieden is er niet bij (ze kunnen het toch niet rustig opdrinken) en ook bij mijn tegenstanders lijkt ik iets van paniek te bespeuren, of verbeeld ik het me?

Als ik eindelijk begin aan mijn eerste wedstrijd en ik denk dat de rust is weergekeerd blij ik me weer te vergissen. Wij spelen op tafel 4, maar 3 tafels verderop op tafel 1 wordt dermate hard geklapt, op tafels gebonkt, op de schuifpui gerammeld, gejuicht, gestampt en oerkreten tentoongespreid dat ik het balletje niet eens meer hoor stuiten. Mijn tegenstander merkt nog op dat wij er tenminste aan gewend zijn....

En ik vraag me af: kunnen mensen geen rekening meer houden met anderen of zijn ze domweg vergeten hoe dat moet? De fatsoensnormen zijn verdwenen of even vergeten en het egoïsme viert hoogtij.

Even overvalt mij het gevoel "wat doe ik hier", wat was alles heerlijk eenvoudig op reis.

Aan de speelavond komt uiteindelijk een einde en we gaan naar de bar waar het gelukkig iets rustiger is geworden omdat de middagploeg grotendeels vertrokken is. Eerst maar even nazitten met de tegenstanders. Daar is nu tenminste ruimte voor. Aan de douche durf ik nog niet te denken. Ik zie het al helemaal voor me: douchen, föhnen, haarlak, deodorant, opmaken en aankleden op 10m². Met 3 dames heb je dan al het gevoel dat je stikt, laat staan met 10. Ik laat iedereen wel voorgaan en begin eindelijk aan mijn kopje thee!

Maar wat gebeurt er nu? Karaoke! Oh nee, ik dacht even gezellig na te praten aan de bar met de mensen die ik al een tijd niet gezien heb. Snapt niemand het dan? Ik kom om te pingpongen en gezelligheid. Als ik Karaoke wil spelen ga ik wel naar de karaokebar. Wat overdreven allemaal!

Op de terugweg in de auto, overpeins ik de avond en komt er aldoor een vraag naar boven. Ben ik nu zo veranderd of is de wereld op mij heen veranderd? Mijn conclusie is dat het een combinatie is. De wereldreis heeft natuurlijk iets losgemaakt. Weg zijn van de stedelijke chaos, sociale verplichtingen en drukte is iets wat ik onverwacht heerlijk heb gevonden. Los zijn van alles en iedereen en alleen te maken hebben met kinderen en man is misschien voor velen onbegrijpelijk maar echt iets heel bijzonders. Als je dan een zaterdag US meemaakt ga je van het ene uiterste in het andere uiterste.

Maar toch, redenen waarom ik nog pingpong is allereerst natuurlijk het spelletje en de energie die ik erin kwijt kan. Ook gezelligheid speelt een belangrijke rol. Al die drukte en activiteiten erom heen vind ik een beetje overdone. Ik heb niet de indruk dat er nu meer mensen komen kijken. Het zijn meestal dezelfde. En trouwe supporters als Gerard en Erwin zie ik niet direct de Karaoke inzetten.

Wellicht word ik een ouwe zeur, maar ben ik echt de enige die er zo over denkt?

Foto: Toen het leven nog onbekommerd en zorgeloos was. Zucht...

Uit de hele oude doos – Door Oto Bossert

Vele jaren geleden traiden de Goden van ons US in de Boelelaan. Aangezweept door ene trainingsgoeroe Bob L. moest men de backhand afzweren en de voorhand topspin omarmen. Als windmolen zwaaiden sommige zich zo naar US 1 en bleven daar jaren tot men door ‘angry (talented) young men’ aan de kant werd gezet.

Zware avonden waren dat, vooral nadat men door een goedwillende maar kwaad doende ambtenaar het gebouw was uitgezet. Hij moest immers van zijn vrouw op tijd naar huis, en zo moest men uitwijken naar café Lusthof. Daar kregen de jonge tafeltennis aanhangers een les in rondjes geven, blijven hangen en kletsen over alles en nog wat. Het zeuren over politiek is tegenwoordig vervangen door zang en vrouwenjacht, maar in de kern is er niet veel veranderd.

Het was een mooie tijd. Studeren deed men tot men niet meer wou, geen haast en genoeg tijd om te bouwen aan een mooie tafeltenniscarrière. Dennis, Erik, Jurgen, Rik, Peter, Ellen, Heidi, Willemijn, Herman, Ellie, Gerard, Marijn, Niels, Ronald etc. allen talenten die, ware ze niet gehinderd door een maatschappelijke noodzaak zich te ontwikkelen tot verantwoorde burgers, op weg waren naar eeuwige roem.

Eindhoven was niet voor niets een lichtstad, een ideale donkere plek voor een internationaal studententoernooi waar je, als nieuwe US-er, je moest bewijzen. Slechts op uitnodiging vernam je van het bestaan van ‘de Moeder der aller toernooien’. Tafeltennissen na een nacht kilometers lang lopen en drinken. Van de sporthal naar Stratumseind. Van Stratumseind naar de Bunker, van de Bunker naar Stratumseind en dan weer naar een slaapplek waarbij vergeleken het Leger des Heils Avondopvang een vijf sterren hotel was. Maar ach, zeer gastvrij was het wel en Het Pension werd gedreven door een sympathieke Römer telg en zijn assistent Joost, die zo vriendelijk waren om alle woongenoten het huis uit te jagen en een warm onderkomen te bieden aan 20 dronken tafeltennissers, die honger hadden en snel voor het slapen gaan een eitje naar binnen wouden werken. Even enkele uurtjes slapen en dan weer achter de tafel. De organisatie was goed voorbereid, US’ers hoefden nooit vroeg te beginnen, was een kwestie van praktisch handelen, ze waren toch nooit op tijd.

Officieel begon het toernooi op zaterdag, maar US nam het toernooi serieus en begon op vrijdag avond. Natuurlijk moest er zaterdag en zondag worden getafeltennist maar belangrijk was vooral de evaluatie op zaterdag nacht, en het herstel op zondag avond. ‘Waar gaan we eten’ en ‘Hebben die ook vegetarisch’ waren standaard vragen op de zondag. ‘Hoeveel Duitsers hebben we verslagen’ was een in die tijd volkomen sociaal correcte vraag. Helaas was het antwoord droevig. Minder dan het aantal vingers op 1 hand. ‘Uberliga’ was iets te hoog gegrepen voor de meeste, vooral ook omdat er toen nog geen dopingcontroles waren en de tegenstanders altijd eerder naar huis waren gegaan dan de US’ers.

Soms namen we een ‘troef’ mee naar Eindhoven, iemand die redelijk kon ballen in de hoogste divisie van Nederland en natuurlijk ook ons wandel en drink tempo kon bijhouden. Niet slecht deden die het, maar het toernooi winnen is volgens mij nooit gelukt. Maar het belangrijkste was de verbazing en opluchting van alle deelnemers over hoe men toch zo goed tafeltennis met drinken, wandelen en studeren kom combineren.

HP Vertelt (deel 2) – Door Ruben Peters en Tycho Dekkers

Na het succesinterview van bijna een jaar geleden besloot de redactie van How About US opnieuw bij Gerard Happé langs te gaan. Immers, een paar glaasjes Chouffe gaan er altijd wel in en dan komen de mooie uitspraken vanzelf. En ja, het werd wederom een interessante avond met één van de markantste leden die onze vereniging rijk is, Een scala aan onderwerpen passeerde de revue, maar het ging toch eigenlijk vooral over vrouwen...

Gerard, wat vind je eigenlijk van ons clubblad? De vorige keer is er namelijk wat commotie ontstaan over een al dan niet gefingeerd interview met jou? Kan je je dat voorstellen?

Ja ach, wat zal ik erover zeggen... Dat gaat natuurlijk over die stukjes van mijn grote vriend Peter. Ik moet er altijd erg om lachen! Maar ja, je hebt altijd mensen die dat dan weer iets te letterlijk nemen. Meestal zijn dat overigens vrouwen, die nemen dat soort dingen meteen heel persoonlijk. Als ik bijvoorbeeld tegen een vrouw zeg dat ze iets is aangekomen, dan vergaat de wereld meteen en krijg ik de volle laag. Dat vind ik raar! Je moet het elkaar toch gewoon kunnen zeggen als iemand een dikke reet heeft, zonder dat iemand dat dan meteen heel persoonlijk neemt?!

Hoe komt dat denk je, dat sekseverschil?

Als socioloog heb ik daar natuurlijk wel een verklaring voor. Die vrouwen kunnen er immers ook niks aan doen, het is de schuld van de maatschappij. Steeds meer moeten zij voldoen aan een keurslijf van verwachtingen, zij moeten mooi en aantrekkelijk zijn. Dit leidt tot een gigantische onzekerheid bij alle vrouwen. Daarom moet ik er dus niet aan denken een vrouw te zijn! Als een vrouw bijvoorbeeld wordt nagefloten door een bouwvakker, zal ze altijd zeggen dat vervelend te vinden, maar ondertussen is het pas echt vervelend als ze niet meer nagefloten worden. Dan weten ze dat het echt afgelopen is.

Waarin uit zich dat sekseverschil nog meer?

Door de hoge maatschappelijke verwachtingen zijn vrouwen ook sneller jaloers op elkaar dan mannen. Als ik bijvoorbeeld een man zie lopen met een lekker wijf naast zich, dan denk ik bij mezelf: 'Goed gedaan kerel'. Maar als een vrouw een Andre vrouw ziet lopen met een mooie man, dan is ze jaloers. Dat is een fundamenteel verschil. Maar laat ik nog even goed benadrukken dat die vrouwen daar zelf helaas niks aan kunnen doen, het is de schuld van de maatschappij. Voor ik weer allerlei reacties over me heen krijg...

Hoe is het eigenlijk met je eigen dating avonturen?

Ik ben er mee gestopt. Die sites proberen me nog wel te lokken, tenminste daar verdenk ik ze van. Dan laten ze een net iets te mooie vrouw op mij reageren. Maar als ik dan terug wil reageren dan moet ik dokken. Nou, daar trap ik dus mooi niet in! Maar al die vrouwen van mijn leeftijd zijn zo, hoe zal ik het zeggen, melancholisch, dat is wel een goed woord ervoor. Zij zien het glas allemaal als half leeg, terwijl ik het als half vol zie. Dat zware gezeik, daar heb ik geen zin in.

Dus je gaat je graf in als vrijgezel?

Kijk je moet natuurlijk niks uitsluiten, maar die kans is wel vrij groot. Ik zal het een beetje toelichten. Ik ben een egocentrisch persoon, wat overigens iets anders is dan egoïstisch. Wat ik allemaal wil is eigenlijk gewoon niet in één vrouw te vinden. Ik heb bijvoorbeeld zelden een vrouw ontmoet die én knap én intelligent is. Ik wil ook geen concessies doen in een relatie, ik wil mijn eigen gang gaan. Daarom ben ik beter af alleen. Ik kijk vaak hoofdschuddend naar mannen om mij heen die maar lopen te schipperen. Volgens mij zijn die helemaal niet echt gelukkig. Die verzuurde stelletjes, dat vind ik nou echt zielig!

Dus je gelooft niet dat er een dekseltje is dat perfect op jouw potje past?

Ach, jullie zijn nog zo heerlijk jong en onbezonnen. Wat romantisch. Maar de werkelijkheid is anders, daar komen jullie nog wel achter! Ik spreek jullie over een jaar of vijftien nog wel eens. Maar ja, misschien ligt het wel aan mij, stel ik te hoge eisen. Maar ja, ik ga toch niet mijn vrije zondag opofferen aan iemand die boodschappen wil doen?!

Even over tafeltennis. Het schijnt dat dames 3 personele problemen heeft...

Echt waar, wat vreselijk! Ik zou dat echt verschrikkelijk vinden! Gaat Rosalie naar Nieuw Zeeland?? Ah ik snap het al, met Pieterjan natuurlijk! Kijk dat vind ik nou toch zo mooi, die prille liefdes. Ik zag dat al meteen vanaf mijn hoekje aan de bar. Maar blijft dat ik het erg jammer zou vinden als er een damesteam verdwijnt. Ik blijf natuurlijk toch een man en ik kijk er graag naar. Je moet op mijn leeftijd altijd een beetje uitkijken met dat soort uitspraken, anders ben je al gauw een ouwe snoeperd. Ik zal geen namen noemen, maar op zaterdag loopt er soms een leeftijdsgenoot van mij als een loopse hond rond te hijgen achter al die meisjes aan, nou dat vind ik dus echt zo gênant!!

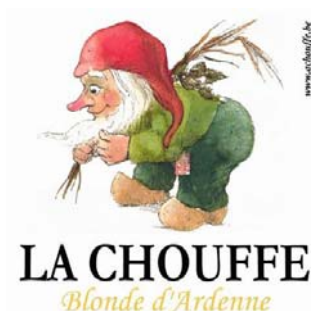
Dan nog iets anders. Vorige keer heb je je een aantal keer hard uitgelaten over zogenaamde domme mensen. Sta je daar nog steeds achter?

Ja natuurlijk, ik heb geen enkele spijt van mijn vorige interview. Ik zal jullie een voorbeeld geven. Op het journaal zie je vaak dat mensen op straat gevraagd worden wat ze van iets vinden. Nou dat interesseert mij dus totaal niet. Wat maakt het nou uit wat Jan met de pet op van de politiek vind. Mensen op straat snappen er niks van, laat toch gewoon de mensen met verstand van zaken aan het woord.

Verder nog enkele uitspraken die wij de lezer niet willen onthouden:

- Mensen die Van Kooten en De Bie niet leuk vinden zijn dom!
- Als ik een mooie vrouw zie, vraag ik me meteen af of ze wel iets te melden heeft.
- De mooiste bloemen groeien aan de afgrond.
- Nederlanders zijn gewoon notoire zeikerds!
- Voetballers zijn per definitie dom.
- Katten zijn net vrouwen, je weet nooit wat ze meemaakt hebben.
- Als het bloed door de straten loopt, moet je aan de koopkant zitten (beleggingsadvies-red.).

Noot van de redactie: Net als de vorige keer krabbelt onze respondent na het interview terug en wil hij zich wederom distantiëren van zijn uitspraken. Neemt u het ter kennisgeving en de trouwe lezer weet wel beter!

Social integration through table tennis – By Anderson Kam

When my wife and I received the positive result of her application for the International Exchange Program, we had a mix of feelings.

On the one hand we were pleased and satisfied, it would be a unique chance, live in a country with a high standard of life and education, but on the other hand we were concerned about the cultural differences and our social integration.

For me, thanks to sport I could easily manage to overcome this barrier. Table tennis played an important role in my adaptation, helping me to make new friends and giving me the possibility to spend time with local people. That has been an enriching experience, I've learnt a lot in those times, not just about table tennis techniques, but also about the Netherlands and its culture.

The first day I showed up at Wibauthal, I was quite nervous, I didn't know how people would receive me, but luckily, including that day and since then everybody has been great to me. In all this time I've had remarkable moments and also some disillusion, but this is part of sport and what make it so passionate.

Before I finish it I made a brief comparison between table tennis in the Netherlands and Brazil.

There are so many differences between my home country and here, as well as similarities. In table tennis it wouldn't be different, but I can say that one of the differences I first noticed is that there are no penholder players here. In Brazil this style used to be chosen for the majority of players in the past, nowadays shakehand is more popular, but even though around 35% of players are penholders.

Another big difference is the format of competition, in Brazil the most common is single tournament, there are few doubles and team events, but no team competition like here.

The last thing to point out about table tennis here is the environment. One thing that really will stick to my mind is that after the matches you always have a nice and friendly drink with your opponents and teammates. It's a good time to relax and get information about competition or just talk about silly things. In Brazil we have a bad habit to get together just with your own teammates or go straight to home.

Now, as you may know I'm going back to my country soon, I'm not sure yet if will be definitely or just for Holidays, but even though I'd like to thanks everybody for the awesome time.

Welkom in de wereld van TT-nieuws – Door Riny Slagt

Met toenemende verbazing lees ik de laatste tijd de reacties op de berichten op de website TT-Nieuws. Ik probeer het tafeltennisnieuws een beetje te volgen en bezoek daarom regelmatig de websites TTnieuws.nl en tafeltennis.nu. Natuurlijk is de berichtgeving over het algemeen kleinburgelijk, want wie in den lande heeft er nou echt belang bij te weten dat Carlien Martens (*de zus van onze eigen Imke – red.*) na 4 jaar gestopt te zijn met tafeltennis, haar batje weer oppakt en het eerste damesteam van Nijmegen komt versterken. Gelukkig staat er ook nog een foto van Carlien bij het bericht. Dit is natuurlijk wel weer een reden voor mensen met de naam T-Bone, Ginyu en Vullero reden om te reageren. De inhoud van de reacties laten zich raden.... Mijn gevolgtrekking na het lezen van dit bericht lag in de vergelijking die te maken is met US. Nijmegen heeft nu ook zijn eigen Niels van de Neut. Carlien is nl. naast een aantrekkelijke tafeltennisster ook nog een fysiotherapeut. Zo, nu is iedereen weer op de hoogte van het wel en wee van Carlien.

Na dit geweldige bericht ben ik eens verder gaan kijken in alle discussies op TT-nieuws. Mensen met schuilnamen als ppp, pokermeister, tafeltennisliefhebber, Karel van K, Ernie, Petrovski, Tycoon (deze laatste twee zijn naast verdienstelijk reageerders op berichten op ttnieuws ook nog eens lid van US) en zo kan ik nog wel even doorgaan, lijken geen andere bezigheid in hun bestaan te hebben dan te regeren op de berichtgeving op TTnieuws en daarna bijvoorkeur op elkaar. Elkaar vliegen afvangen lijkt voor de meeste de belangrijkste bezigheid op deze website, hieronder even een voorbeeld, naar aanleiding van een interview met Jan Vlieg in Trouw dat is overgenomen op TTnieuws:

- Vlieg for president! Die man heeft er kijk op volgens mij. Laat hem de talenten van Nederland maar eens kneden....
- Als jezelf koelkasten kan laten tafeltennissen.....
- Zeer goed stuk, jammer dat deze man alleen actief is in het noorden en niet in de bewoonde wereld waar alles gebeurt. Zou hem graag bij FVT of Scylla zien en niet bij Treffers waar helemaal geen jeugd is!
- Hulde voor Jan Vlieg! ik zeg het maar vast voordat jij het weer zegt....
- amen jan amen, jou passie voor de onze sport is groot dat hebben we nodig. Keep up the good work
- Geen jeugd bij de Treffers, pardon ?!
- Jan kan heel mooi praten, maar veel talent heeft hij niet groot gebracht.
- geen talenten grootgebracht? ff beter de tafeltenniseschiedenisboekjes lezen lijkt me
- Bij FVT ? Jan kijkt wel uit , daar betalen ze niet , En bij de Treffers des te meer
- treffers een van de grootste clubs van Nederland met 22 seniorenteams en 9 jeugdteams , Jan is goed bezig bij de treffers , er komt een nieuwe lichtung aan Let op over 5 a 6 jaar de beste tafeltennisser van Nederland spelen dan bij de treffers opgeleid in klazienaveen door Jan Vlieg
- Opegeleid in Klazienaveen sowieso niet. Volgens mij speelt hun eerste jeugdteam 3de klasse jeugd.. Maak daar maar 10 jaar van!
- Noem mij eens een drietal spelers dan die Meneer Vlieg ,vanaf jongs af aan, zelf tot een grote speler heeft gemaakt!!!!
- Dat kan bijna geen enkele trainer zeggen, maar obder Jan Vlieg werden Danny Heister en Trinko Keen samen met wijlen Casper Mol Europees jeugdkampioen, welke trainer kan dat nog meer zeggen... Je kan voor of tegen Jan Vlieg zijn, maar de man heeft passie voor de sport heeft een visie en krijgt spelers zover "gek" dat ze zijn van de sport. Er zijn maar weinig trainers die een zo uitgewerkte visie hebben laat staan dat hij werkt en successen heeft Jan Vlieg zeker gehad.

- noem mij maar een trainer die een drietal spelers vanaf jongs afaan groot heeft gebracht en nu 1e of eredivisie speelt, volgens mij heeft alleen Jan dat gedaan, en meer dan 3 . nou kom maar op met je trainers
- wie het laatst lacht het best, pokermeistertje, jij hebt totaal geen kennis van de treffers, en weet totaal niet wat zich daar bij de jeugd afspeelt. als je niet weet wat je moet schrijven schrijf dan niks
- Ooh sorry, het eerste jeugdteam speelt kampioenspoel of niet?!
- Aad Kwakkelstein met zelfs meer dan 3 jeugdspelers. Helaas heeft FVT hem niet behandeld zoals hij had verdiend
- Ja zulke dingen gebeuren wel meer bij FVT.
- Ik hoop van harte dat Frank Berteling, Achim Sialino en Jan Vlieg bij elkaar aan tafel schuiven om onder het genot van een kopje koffie (en later misschien wat sterkers) eens van gedachten te wisselen over de toekomst van de NTTB. Daar komt vast wat moois uit!
- @batje: hierboven schrijf jezelf ietwat verongelijkt naar een ander: jij hebt totaal geen kennis van de treffers, en weet totaal niet wat zich daar bij de jeugd afspeelt. als je niet weet wat je moet schrijven schrijf dan niks. Doe het zelf dan ook niet ten aanzien van FVT! Vergeet niet dat ieder verhaal meer dan 1 kant kent, het is maar welk verhaal je graag wilt horen of lezen!
- Ik heb die verhalen van FVT. niet de wereld ingebracht, Ik weet niet wat bij FVT speelt of gebeurd. Het zijn verhalen die ik hier op deze site lees en daar komen mijn reacties vandaan. en ik spreek reacties op deze site onzin en dat wordt geschreven als je niet weet wat je moet schrijven

Bovenstaande discussie is een willekeurige, zoals deze staan er verschillende op TTnieuws. Deze discussie blijft nog redelijk netjes. In andere discussies wordt, behalve elkaars kennis van de verschillende verenigingen en trainers in twijfel trekken (zoals hierboven veelvuldig gebeurd) veelal ook gebruik gemaakt van het afkraken van elkaars tafeltennisspel. Ik concludeer hieruit dat het merendeel van de mensen die reageren elkaar kennen. Een select groepje weet dus wie Ginyu, tafeltennisliefhebber e.d. zijn.

De andere grote sport op ttnieuws is het afkraken van de columns van Ton Mantoua. Het moet gezegd, de stukken die hij schrijft zijn lastig te lezen als je gestopt bent met leren na de lagere school, echter zo lastig leesbaar is het volgens mij allemaal niet. Natuurlijk kenmerken de columns zich door een grote mate van abstractie, maar om nou elke column die hij produceert direct weer als onleesbaar te betitelen gaat mij wat ver.

Wat wil ik nou eigenlijk zeggen met dit epos. Eigenlijk niks. Ik constateer dit alleen maar. Ik vind het tot op zekere hoogte nog wel leuk ook en doe heel af en toe zelf ook een kleine duit in het zakje.

ArieKanarie.

De Pineut – Door Bert Loosman

De klos, de lul zijn, de pik zijn, de pisang zijn, de piel zijn, de sigaar zijn en de pineut zijn. Deze uitdrukkingen betekenen allemaal hetzelfde: ‘Je bent de dupe’ of ‘je moet het bekopen’. Als je nagaat wat de betekenis van deze uitdrukkingen is dan verwijzen deze woorden waarschijnlijk bijna allemaal naar het mannelijk lid en dan voornamelijk in opgewonden toestand. Neem nou bijvoorbeeld pisang. Dit betekent in het Maleisisch banaan en wordt vanwege zijn vorm met het mannelijk lid vergeleken. Alleen van de uitdrukking ‘de klos zijn’ is deze vergelijking onbekend. Volgens het etymologisch woordenboek van de Van Dale (1997) is het woord pineut een verbastering van het Engelse woord peanut (pindanoetje). In de ‘US-slang’ (de Amerikaanse straattaal en niet ons lokaal tafeltennis praatje) kan dit woord peanut een pietluttig persoon betekenen. Maar ook bij de uitdrukking ‘de pineut zijn’ wordt weer een vergelijking gezocht met het mannelijk geslacht. Wellicht is pineut terug te voeren op het Franse woord la pine, dat weliswaar van het vrouwelijk geslacht is, maar met een benaming voor het mannelijk geslacht vertaald dient te worden, namelijk met pik.

De negatieve sfeer die rond deze uitdrukking hangt (en dus ook om het mannelijk geslacht) zien we ook in het tafeltennis. Wij pingpongers zijn namelijk niets meer en niets minder dan een stel neuroten bij elkaar die het leuk vinden om spastisch tegen een bal aan te slaan en hele rare overwinningsgeluiden te maken als we een punt maken. Maar wat nou als we een punt verliezen? Wat nou als je een wedstrijd dreigt te verliezen die je (omdat iemand een veel lager percentage heeft *of* omdat je tegenstander minder lang op pingpong zit *of* omdat iemand een stomme kop heeft *of* omdat iemand onsportief en arrogant is *of* omdat diegene 120 kg weegt met een reikwijdte van spelen die niet verder dan zijn eigen buik gaat *of* omdat je tegenstander een vrouw is *of* omdat iemand nog nooit de A-poule heeft gehaald *of* omdat je nog nooit van diegene hebt verloren *of* omdat je tegenstander een invaller is *of* omdat iemand met inspelen een bal niet vaker dan twee keer op tafel kan houden *of* omdat diegene een ingetapete knie heeft *of* iemand een bandje onder zijn elleboog heeft *of* omdat het gewoon een sukkel is *of* omdat het iemand is die niet kan lopen *of* omdat iemand een campingbatje heeft *of* omdat iemand alleen maar kan serveren *of* omdat je tegenstander wel 50 uur in de week maakt en 20 keer heel hard tegen de bal aan kan slaan maar totaal niet om kan gaan met een zacht spinnetje op het midden) makkelijk had moeten winnen... Dan komt die negatieve sfeer naar boven! Meestal variërend van net doen alsof het je niet uitmaakt tot smijten met scheldwoorden, als bijvoorbeeld, het mannelijk geslacht. In een gemiddelde gymzaal of sporthal hoor je deze verwijzingen vaak genoeg rond vliegen. Want wij neuroten willen winnen! Niets meer en niets minder. Als dat alleen niet gaat zoals we willen dan vinden we tafeltennis ineens een ‘klote’ sport (hé, daar hebben we weer die negatieve toon en jawél: de mannelijkheid) en willen we het liefst zo snel mogelijk stoppen met deze sport. Hoe vaak zal de gemiddelde pingponger per seizoenen stoppen met spelen?

De vraag is uiteindelijk waarom onze mannelijkheid toch steeds maar weer met het negatieve geassocieerd moet worden. Waarom wij mannen? Wij als duidelijk sterker geslacht hoeven toch niet steeds aan al die negativiteit gekoppeld te worden?

Misschien is het wel dat wij mannen graag met onze mannelijkheid te koop lopen en had scheldend tafeltennis er heel anders uit gezien als er alleen maar vrouwen achter de tafel stonden. Laten we stoppen met dit onzinnige gescheld en ons als echte pingpong sukkel gedragen, want met “chips” en “pannenkoek” moeten we onze frustratie makkelijk kwijt kunnen raken!

De volgende pineut is Kris van Keulen die haar pingpong frustraties dan op papier kwijt kan.

Noot van de redactie: Op het niet inleveren van De Pineut staan verschrikkelijke sancties.

De oud-voorzitter werpt een blik vooruit – Door Martine Witteveen

Maanden geleden hoorden jullie voor het laatst van mij. Sommigen zullen denken dat het komt omdat ze in Twello nog geen verbinding met internet hebben of nog niet van mobiele telefoons hebben gehoord. Niets is minder waar. Zoals jullie wellicht herkennen, vliegt de tijd voorbij als je met wat nieuws bezig bent. Een nieuwe woonplaats, nieuwe omgeving, andere mensen, nieuwe baan, je weg weer vinden....

Toen ik in 2001 naar Amsterdam kwam was US de eerste plek waar ik kwam. Het werd een hele leuke plek waar ik een paar keer per week heen ging om te tafeltennissen, biertje drinken en wat ouwehoeren aan de bar. US was de veilige plek waarvandaan ik langzamerhand Amsterdam begon te ontdekken. Vrienden van US hielpen mij bij deze ontdekkingsstocht. Schrijvend aan dit stukje komen er veel herinneringen boven. Het is te makkelijk om daar over te schrijven. Dit stukje is geen epiloog van de oud-voorzitter. Sterker nog, deze oud-voorzitter is opnieuw geïnspireerd door en voor de sport!

Hoe komt dat, zult u zich wellicht afvragen? Iedere dag als ik naar mijn werk ga in de bossen van Arnhem kom ik massa's sporters tegen. Jong talenten die hard trainen in allerlei disciplines schermen/boksen/tafeltennis/handbal/basketbal/atletiek, sporters die in het medisch centrum alles uit de kast halen om nog harder, sneller, sterker te worden. Gehandicapte sporters die de laatste extra trainingsuren voor het volgende toernooi pakken, maar ook de spelers van Vitesse die dag in dag uit op het Trainingsveld hun rondjes maken. Deze talenten hebben vele mogelijkheden om te excelleren in hun sport. Zij krijgen goede begeleiding, faciliteiten en financiële mogelijkheden om hun sport te beoefenen. Nederland heeft een droom, namelijk gastheer zijn van de Olympische Spelen in 2028! Maar om die droom te verwezenlijken zijn er nog vele mijlpalen te behalen. De basis van de sport moet dan goed zijn. De individualisering zorgt ervoor dat verenigingen en bonden in zwaar weer kunnen komen of zijn. Maar deze basis, een infrastructuur, is hard nodig om de toekomstige talenten te ontdekken. Sportverenigingen vervullen in toenemende mate een steeds belangrijkere functie in de maatschappij. Zo organiseren ze buitenschoolse opvang in combinatie met sport, ontstaan er samenwerkingsverbanden met buurthuizen en scholen. Sportverenigingen maken zich hard voor een schoner milieu en steunen goede doelen. Sport en verenigingen hebben een grote opvoedende waarde als het gaat om sociaal- en maatschappelijk gedrag, en waarden en normen. Dit is de nieuwe trend in sportland en het heet MVV (maatschappelijk verantwoord verenigingen, www.platformmvv.nl) en dit wordt ook een van de manieren waarop we naar ons doel van 2028 gaan werken.

Ook voor US liggen er kansen in de flow van het Olympisch Vuur. Amsterdam wil graag de hostcity voor Nederland zijn, dit biedt kansen voor alle georganiseerde sport in de stad! Amsterdam op Olympisch niveau en wethouder Gehrels wil hier graag in investeren. Er zullen accommodaties moeten komen en goed netwerk van verenigingen. Smeed het ijzer wanneer het heet is! Doe niet onder voor de Rotterdamers, zij staan namelijk momenteel bovenaan als (top)sportstad van Nederland.

Ik hoop dat US de inspiratie heeft om voor goud te (blijven) gaan. Dat jullie wellicht nieuwsgierig zijn naar de mogelijkheden van MVV en dat jullie Amsterdam helpen een fantastische hostcity te worden voor de Olympische Spelen 2028. Ik blijf jullie op de voet volgen en kom snel weer eens een biertje drinken!

Tussenstand US-percentgebeker – Door Riny Slagt

De competitie zit er weer op, tijd voor een tussenstand van de percentgebeker. Het is nu al duidelijk dat we een nieuwe winnaar krijgen. De winnaar van vorig seizoen (Berend), heeft door blessureleed niet gespeeld en kan doordoor de beker dit seizoen niet nogmaals winnen. Het zou mij verbazen als de winnaar dit jaar niet uit dames 2 komt. Er staan 4 dames in de top 4, waarvan 3 uit dames 2.

Hieronder nog even de regels om kans te maken op het winnen van de percentgebeker:

1. Je moet aan beide competities hebben meegedaan, dit seizoen dus de najaarscompetitie 2009 en de voorjaarscompetitie 2010.
2. Je moet per competitiehelft minimaal de helft van het aantal wedstrijden van je team hebben gespeeld. Betekend dus minimaal 5 keer per helft meedoen (dames 2 en 3 deze helft maar 4 keer).
3. Bij gelijk eindigen wint degene die het meeste aantal wedstrijden gespeeld heeft.
4. De beker zal na de voorjaarscompetitie uitgereikt worden op de clubkampioenschappen. Het gaat om een wisselbeker. De winnaar zal echter ook nog bijbehorende paraferalia krijgen, zodat in de toekomst ook duidelijk is dat deze geweldige prijs gewonnen is.
5. Dames die zowel bij de dames als in de afdeling uitkomen kunnen 2 keer in de lijst voorkomen. De resultaten uit de damescompetitie zijn aangegeven op deze manier:
(D)

Veel succes de komende competitie!

Riny

nummer	naam	gespeeld/gewonnen	percentage
1	Mandy (D)	15-15	100
2	Mirjam (D)	30-28	93
3	Nathalie (D)	14-13	92
4	Sonja (D)	12-11	91
5	Sander	24-21	87
6	Fred	30-26	86
7	Jan Taat	15-13	86
8	Imke (D)	24-20	83
8	John	24-20	83
8	Wim	24-20	83
8	Wout-Jeroen	24-20	83
12	Daniëlle	15-12	80
12	Nima	15-12	80
14	Charles	27-21	77
15	Marleen (D)	18-14	77
15	Mirjam	18-14	77
17	Bart	30-23	76
18	Arco	21-16	76

18	Marc Bruyneel	21-16	76
20	Anderson	24-18	75
20	Bert	24-18	75
22	Bonno	22-16	72
23	Niels Kappers	24-16	66
24	Anne	18-11	61
24	Marc Römer	18-11	61
24	Robbert	18-11	61
27	Rob	15-9	60
28	Boudewijn	24-14	58
29	Richard	17-10	58
30	Riny	21-12	57
31	Peter de Ronde	14-8	57
32	Erwin	20-11	55
33	René	24-13	54
34	Tycho	30-16	53
35	Pieterjan	29-15	51
36	Angelo	14-7	50
37	Amos	21-10	47
38	Arjen	27-12	44
39	Edward	18-8	44
39	Irene	18-8	44
39	Wouter	18-8	44
42	Rosalie (D)	12-5	41
43	Jurgen	23-9	39
44	Ruben	21-8	38
45	Mathijs	27-9	33
46	Bas	21-7	33
47	Irene	15-5	33
47	Peter Brusik	15-5	33
49	Aura	12-4	33
50	Jasper	21-6	28
50	Peter Ritmeester	21-6	28
52	Marc Einerhand	14-4	28
53	Jan de Laat	15-4	26
54	Ko-Chia	15-3	20
55	Gilles	30-5	16
56	Kris (D)	12-2	16
57	Heidi	14-2	14
58	Marjorie	12-0	0

Tafeltennisliefde kan ver gaan – Door Jan de Laat

Een lange intro, voor een korte prijsvraag.

Liefde kan te ver gaan, dat weet iedereen. Uren smachtend in de klas, kijkend naar dat mooie meisje met het wipneusje op de eerste rij. Een treintjeshobby gaat verder. Mannen met witte gezichten hebben op zolder de Zwitserse Alpen op miniatuurschaal, en een locomotief uit de jaren 30. Nog in de oorspronkelijke doos. Natuurlijk.

Er is nog een liefde die verder kan gaan. Tafeltennisliefde.

Maar hoever? Ziekelijk ver.

Het begint onschuldig. Je speelt aardig, had vroeger talent, en kent het spelletje door en door. Je evolueert van hobbysporter tot fanaticus. En plots ken je iedere speler uit je eigen klasse. Dan schrijf je de standen op, ken je de mensen uit de andere klasse's. Heb je het aan de bar over spelers van een klein clubje in het Gooi. En het einde is zoek. Herkent u zichzelf? Zoek hulp.

Want wat is nu eigenlijk de romantiek rondom de tafeltennis? Is het het korte broekje? Of het piepen van de zolen in een parochiezaaltje? Raken fanatici opgewonden van een tafeltennistoto?

Fanatici snuiven celluloidballetjes.

Maar er bestaat ook ware tafeltennisromantiek. Niet de liefde tussen twee tafeltennisfanatici. Nee de tt-evenknie van champagne en kaarslicht, maar dan tafeltennis. En die romantische wereld heet Jean-Michel Saive.

Jean-Mi voor de intimici.

Jean-Mi is de meest illustere telg van een gezin dat gepassioneerd was door tafeltennis. Z'n vader behoorde tot de top-10 van België, zijn moeder werd Belgisch kampioen damesdubbel (tijdens haar zwangerschap) en ook z'n jongere broer Philippe Saive ging op internationaal niveau tafeltennissen.

Als je niks van hem zou weten, geef je hem zo een plaats in het boek “De helaasheid der dingen” van Dimitri Verhulst. Kijk de film, lees het boek. Zo leer je het België van Jean-Mi kennen.

Hij werd 310 maal geselecteerd voor de nationale ploeg. Met niet minder dan 130 medailles. Hij heeft een vijftigtal internationale titels op zijn palmares, waaronder: Hij was Europees kampioen enkelspel in 1994 in Birmingham (door winst in de finale tegen Jan-Ove Waldner), Winnaar Europese Top-12 in 1994 en vicewereldkampioen in 1993. Saive plaatste zich voor zijn zesde Olympische Spelen in Beijing waar hij op 11 mei 2008 derde werd. Pas in 2009 viel hij net uit de top 50.

En als je Jean-Michel ziet, zie je pure tafeltennischemie.

En om deze lange intro te eindigen met de vraag die ik echt aan u wil stellen:

Wie is de Jean-Mi van US?

Is het Robbert, is het Mihai, of is het Sander Scheffer? Is het René, Angelo, of toch Gilles. Misschien maken Richard en Ruben als outsiders een kans. Stuur uw juiste antwoord naar jandelaat@hotmail.com.

In een onbewaakt ogenblik... - Door Jurgen Veenker

Als je even niet scherp bent op een maandagavond, en nietsvermoedend een IceTea wegtikt aan de bar (altijd een alcohol-loos dagje na een toch weer te heftig weekend) dan kan het gebeuren dat 1 van de kaarters die er dan altijd zitten, je strikt voor een stukje in het clubblad. Volledig terecht, geen excuus, maar ja, je moet dan nog wel wat op papier zien te krijgen. 'Het mag overall over gaan' zei Tycho nog, maar ja, laat ik 't veiligheidshalve toch maar over pingpongen hebben.

Nu ik dan toch 'moet' wil ik graag even ons (US) zelf een veer in den aers steeken, omdat we nog steeds een geweldig leuke club hebben. Om ons heen zie je vele tafeltennisclubs wegwijnen, maar bij US is er zelfs sprake van groei, en dat dan niet alleen in aantallen, maar ook qua niveau. Was het bijvoorbeeld voorheen voor spelers als ik een afgang als je bij de clubkampioenschappen de A-poule niet haalde, tegenwoordig is dat een topprestatie. Maar belangrijker nog, de mensen die erbij zijn gekomen zijn ook gezellige, maffe, vrolijke lui, waardoor US niet vergrijs, maar juist vernieuwt.

Laat ik 't nog even hebben over 't afgelopen seizoen voor ons team. Dat is intussen US7. Vanaf het begin dat ik bij US speel gaat het langzaam achteruit: begonnen in team 1, en intussen gestaag –en terecht- afgezakt naar team 7. In het vervolg kunnen jullie lezen dat er toch slinkse manieren zijn om ondanks belabberd spel weer een team te stijgen (komend jaar spelen we onder de vlag van US6!).

In de zomervakantie, toen we nog allemaal fanatiek aan het tennissen, relaxen of baren waren, bereikte ons 't bericht dat er pauselijke witte rook uit de schoorsteen cirkelde van het teamindelingsteam (mooi scrabblewoord). Deze wijze heren hadden besloten ons zestal om te vormen tot een heus elftal. Nu is ons positieospel inderdaad onovertroffen, hanteren we de mandekking strak (ook voor vrouwen) en is het 'balletje breed' een vast patroon, maar toch

vonden we dit wat ver gaan. We vonden dat 5 spelers wel genoeg moest zijn, want “we spelen allemaal veel meer dit jaar”, en gelukkig stemde de doema hiermee in.

Maar, oeps, dit was wellicht in het begin toch iets te enthousiast. Als jullie het niet verder vertellen, moet ik wel bekennen dat we de 1^e 3 keer invallers nodig hadden....onze prima donna Sylvia had alle voorzorgsmaatregelen voor de competitie genomen, en had alles zo gepland dat ze voor de zomer beviel, om weer klaar te zijn voor de herfstcompetitie. Helaas bleek Syl toch wat bekkentrekkende problemen te hebben, en kon toen niet spelen. Sheik Ayman kon door familie omstandigheden ook de 1^e keren niet spelen, en good-old Jan Taat was nog op vakantie (“we hebben toch een ruime bezetting in ’t team”). Daar kwam nog bij dat Peter de Ronde op doordeweekse avonden de verwende ex-profs van Ajax bij AFC voorziet van een eenvoudige, doch voedzame maaltijd, en zo kon het gebeuren dat ik op een troosteloze maandagavond in een smoezelig gymzaaltje in een buitenwijk van Haarlem als enige speler van ons team kwam opdagen.

Gelukkig heeft US een enorm brede selectie (niet alleen letterlijk), en zo vielen de 1^e keren in: Oto onze teamgenoot, –met het charisma van Obama, de looks van Brad Pitt en de wijsheid van meneer de Uil-, die een ‘sabbatical’ nam na te veel rotondes op vage, troosteloze provincieplaatsen, en ook Mirjam, die vervaarlijk ogende, dubbelhandige sterspeler van de dames, die haar trainingsschema voor de halve marathon zelfs onderbrak voor een invalbeurt bij ons!

Na de eerste paar wedstrijden kwam ons team eindelijk op eigen kracht gestaag op gang. Ondanks het absurd zwakke seizoen dat ondergetekende draaide (allerlei slappe excuses uitbrakend als Namibische griep, geïrriteerde schouder, “is 6 uur op de tennisbaan voor de wedstrijd dan geen goede voorbereiding?”, oververmoeidheid, wel of geen bier drinken voor de wedstrijd, etc) behaalde ons team toch een nette 2^e plek. Hierbij zij aangetekend dat kopman Jan slechts 2x verloor en wel beide keren van een 60-plusser. Hiermee paste hij zich onmiddellijk aan aan het zeer sociale gehalte van ons team. Peter de Ronde had een goed jaar, maar hier was toch de vraag: had hij met haarband misschien nog meer gewonnen? Of zou het toch aan de tegenstanders liggen?

We hadden dit jaar wel een aantal markante tegenstanders: de 65-plusser –en niet zo-veel punten meer pikkende- Bertus van Olffen van Tazano (nee, hier verloor Jan niet van, hoor). Een kleurrijk en, vanzelfsprekend, gezellig team van The Victory, met Michel “suikerschep” Roosien, Mirjam –hoe lang kan het duren voordat ik serveer – van Veen, en 2 jonge jongens, die zelfs tegen ons gepiel opkonden. Verder kampioen Amstelveen 1 met Laddy Prorok (zestiger, maar te goed voor deze klasse) en Hugo, de broer van Arco, die stiekem van al onze ontelbare zwakke punten op de hoogte was gesteld. Ook voor een wat deemoedige veteraan (weer 60+) van GTTC waren we zo aardig om hem van de 0% te halen. De andere teams waren ook allemaal O.K., dus eigenlijk was het een prima competitie, alleen hebben we sommige US-toto-deelnemers kennelijk teleurgesteld. Maar goed, uit het voorgaande relaas kunnen jullie waarschijnlijk al wel afleiden dat we ons dit jaar flink hebben ingehouden. Als je tussen de regels door leest begrijp je wel dat we zoveel mogelijk punten hebben laten liggen. Zo was het opstellen van Sheik Ayman in de cruciale strijd met Amstelveen een meesterlijke zet. Kopman Jan Taat veinsde een griepje (Nicaraguaans). Ay had sinds mei wel veel getennist, maar geen tafeltennisbal meer gezien, dus wist ook niet meer of hij met links of rechts speelde, en was zeer verbaasd dat zijn volleys geen punten opleverden. Kortom, we hebben alles in het werk gesteld om René de toto te laten winnen. En ik moet zeggen, we hebben er heerlijk van gegeten tijdens ons teametentje. René, nogmaals, enorm bedankt, en we kijken erg uit naar het volgend seizoen als US6.

Stevige strijd geleverd door US 13 – Door Mark Bruyneel

Afgelopen seizoen was US 13 voor het eerst als eerste getipt om de pool te winnen. Met een beoogd resultaat van 65% zouden we de pool kunnen winnen en wellicht gaan promoveren. Dit hebben we natuurlijk waar willen maken. Vol goede moed en het vertrouwen van de NTTB in onze broekzak zijn we begonnen aan de competitie. Vrij snel werden de eerste winst-partijen genoteerd en leken we goed op weg. Ook bleek al heel snel wie de geduchte concurrent zou zijn, want Tempo Team 14 ging nog beter van start.

Met vasthoudende verdediging en razende aanvallen hebben we geprobeerd het gat te dichten wat al snel ontstond tussen ons en TT. Dit seizoen hebben we ook slechts 1 maal verloren en dat was dan ook tegen TT met 3-7. Daarnaast is er slechts tweemaal gelijk gespeeld en hebben we ook mooie uitslagen als 9-1 en 8-2 mogen noteren.

Ook hebben we nog getracht het geheime wapen in de strijd te gooien: ons nieuwe teamlid Tim Mosmans! Hij heeft slechts 1x meegespeeld, maar heeft zich vol overgave in de strijd gegoooid. Na grotendeels hersteld te zijn van een ernstig motor-ongeluk dit jaar heeft hij duidelijk laten zien veel in zijn mars te hebben: alle drie partijen heeft hij binnen weten te slepen. Met ongekende topspin ballen die van de forehand vlogen, wist hij de tegenstanders en teamgenoten te imponeren en de partijen naar zich toe te trekken. Alle lof voor Tim!

Alle inzet ten spijt van alle teamleden was al snel duidelijk dat TT bezig was aan een geweldig seizoen en heeft de hele poole vrij snel op grote afstand gezet. Ondanks dat dit halverwege duidelijk werd, en de winst moeilijk zou worden, hebben we ook in de tweede helft van het seizoen alles op alles gezet.

Tempo Team heeft uiteindelijk een ware slachting aangericht in Poole 7 en helaas hoorden ook wij met 3-7 verlies daar bij. We hadden dus wel wat recht te zetten toen we TT opnieuw tegen kwamen op de laatste speelavond. Ik kan gelukkig melden dat we het de tweede keer beter deden en tot 5-5 kwamen (*En dat Mark er drie won tegen de kampioen! – red.*).

De eindscore van 65% als team komt wel overeen met het verwachte resultaat volgens de NTTB. Ook hebben de leden van ons team goede persoonlijke scores gehaald dit seizoen. Helaas is de eerste plaats niet gelukt en moesten we iedereen die ons in de afgelopen Toto als eerste geplaatst hadden teleurstellen. Sorry, jongens en meiden van US! We gaan in ieder geval volgend seizoen weer opnieuw proberen. US 13 zal ongetwijfeld met hernieuwd elan en goedlachs aan een nieuw seizoen beginnen in februari en wie weet wat er dan gaat gebeuren...

Ole – Door Merel Roze (Bij de redactie beland door Jan de Laat)

"Hoi!"

Een jongetje dat bijna niet boven de tafel uitkwam, kwam bij ons bij het netje staan. Hij bekeek ons spel zeer kritisch.

"Moet jij niet allang op bed liggen?" wilde ik vragen. Ondanks de drank kon ik me beheersen. Dat zijn talenten, daar kun je niets aan doen.

"Jij zit erop" zei ik. "Dat zie je zo."

"Nou", zei het jongetje. "Ik zit er niet echt op. Maar jullie kunnen wel veel verwachten, als ik mee zou doen."

Hij articuleerde alsof hij in een VPRO-kinderserie speelde.

"Natuurlijk mag je meedoen", zei ik.

Ik smashte de bal behendig precies naar het randje van de tafel, zodat vriendin K. verloor. Winnaar bleef staan. Potjes tot 5.

Nu stond ik tegenover het jongetje.

Hij hield het batje stevig in zijn vuistje geklemd en keek me verwachtingsvol aan.

"Hoe heet je?", vroeg ik.

"Ole", zei het jongetje.

"Olé?", vroeg de Man des Huizes.

Ik gebruikte mijn batje om de Man des Huizes te slaan.

"Ole", herhaalde het jongetje. Hij haalde zijn schouders op.

"Wat stom van je ouders", zei de Man des Huizes.

Ik liet Ole serveren.

Hij was zo klein dat hij zijn armen bijna boven zijn macht moest houden om het balletje te kunnen slaan.

"Eerst inspelen", zei hij.

Het balletje kwam met een enorme snelheid mijn kant op.

"Woeha!", riep ik. "Heel goed."

Ole knikte.

"Nu voor het echie", zei hij na een tijdje.

Hij concentreerde zich intens en serveerde.

Ik sloeg terug.

Hij sloeg terug.

Ik sloeg terug.

Hij sloeg terug.

"We hebben een rally!" riep ik, terwijl ik de bal miste. Expres natuurlijk. Ik laat negenjarige jongetjes natuurlijk niet verliezen.

Hij won met 5-2.

Trots als een pauw nam hij het op tegen vriendin K.

"Jij bent echt goed!", zei vriendin K.

Het jongetje keek alsof hij niet anders had verwacht en serveerde zo nonchalant mogelijk.

Vriendin K. werd ingemaakt met 5-1.

Expres.

Je laat zo'n lief jochie natuurlijk niet verliezen.

Toen was de Man des Huizes aan de beurt.
In opperste concentratie stond de kleine Ole klaar.
Heel schattig.
Vriendin K. wees me op de andere kant van de tafel.
Daar stond de Man des Huizes.
Ook hij bleek ineens in opperste concentratie.
Zijn blik was welhaast nog fanatieker dan die van Ole.
Zo stonden de mannen tegenover elkaar tot de Man des Huizes serveerde.

"Kom maar op", zei de Man des Huizes, na zijn eerste punt.
Zijn ogen dichtgeknepen, met een korte knik van zijn hoofd.

De Man des Huizes won.
Ternauwernood.
Met 5-4.

"Zo", zei hij. "Dat had hij even nodig."

Noot van de redactie: Merel Roze is een blogster en schrijfster (www.merelroze.nl) en schreef 2 boeken 'De weekenden' en 'Fantastica'.

Keukenprinsen en prinsessen – Door Riny Slagt

Het is vandaag 6 december, Sinterklaas is vandaag weer vertrokken uit het land, hij zit weer op zijn stoomboot en is onderweg naar zijn comfortabele paleis nabij Madrid. En ik? Ik zit achter mijn computer op zoek naar inspiratie, want vandaag is de dag dat de deadline voor het clubblad afloopt. Totaal gebrek aan inspiratie, zou dit nou een writersblock zijn? Eerst maar eens wat mailtjes versturen, aangaande de afdelingskampioenschappen, de teamindeling en de bekercompetitie, wie weet komt er dan iets binnenfietsen. Helaas, er komt geen ingeven, wel een mail van die slavendrijver die het clubblad verzorgt, of hij vanavond nog iets van mij kan ontvangen? Zo'n mail werkt lekker als het toch al niet wil vlotten. Waarover nou te schrijven? Bijvoorbeeld toch tafeltennis gerelateerd, of toch maar over de actualiteit uit het leven. Dan maar even speuren op het internet, levert ook niks op. Ik stuit op een artikel uit de Trouw, waarin Jan Vlieg zijn gal spuwt over het vaderlandse tafeltennis. Lijkt mij een te groot onderwerp voor "how about US". Eerder een iets kleiner onderwerp. Een flauwekul verhaal dan maar? Als ik zo het eerste begin van dit stukje ben ik al aardig op weg om een flink flauwekulverhaal te produceren. Liever iets US gerelateerd. Wat speelt er nou binnen US, behalve de gebruikelijke teamindelingsperikelen. Er zijn wat ontluikende liefdes, maar om daar nou over uit te wijden, is wel weer heel goedkoop. Dan, ineens, Het idee vliegt zomaar binnen. Nu het idee nog in een leesbaar stukje zetten.

Dit is een verhaal over keukenprinsen, op zoek naar keukenprinsessen. Ons volledig democratisch gekozen bestuur, onder aanvoering van onze voorzitter en zijn compagnon de vieze voorzitter hebben afgelopen zomer het geniale idee geopperd om bij de thuiswedstrijden op zaterdag een warme maaltijd te gaan verzorgen. Als US zijn we bijzonder gastvrij, de tegenstanders krijgen te eten, ook die van Tempo-Team. Helaas voor de bedenkers van dit geniale plan hebben wij binnen US geen chef-kok die in een handomdraai een warme maaltijd op tafel zet, daarnaast helpt de keuken bij Tempo-Team ook niet echt mee. Grote vraag bij zo'n project is natuurlijk; waar haal je in godsnaam 5 mafkezen vandaan die elk een maaltijd voor circa 50 man gaan bereiden. En dan ook nog in twee shifts. Eerst een

maaltijd voor de tegenstanders en de thuisspelende teams om 18.00 uur en daarna om circa 22.00 uur voor de teams die om 18.00 uur zijn begonnen.

Gelukkig voor de bedenkers van dit plan zijn er binnen US in ieder geval 4 mafkezen die het op zijn minst niet erg vinden (ikzelf vind het eigenlijk ook nog wel leuk), om de maaltijd te verzorgen.

Binnen het bestuur zijn 4 mannen (niet geheel toevallig ook 3 bourgondisch uitziende mannen) bereid om een maaltijd te verzorgen.

Echter er zijn 5 thuiswedstrijden, dus er moet voor komend seizoen in ieder geval één iemand bij om de maaltijd te verzorgen. Liever nog twee.

Er moet nl. 6 keer een maaltijd worden verzorgd. Op 16 januari hebben we nl. de clubkampioenschappen. Traditioneel worden de clubkampioenschappen altijd afgesloten met een maaltijd.

Welke keukenprins(es) wil het kookteam versterken?

Kijkend naar de grote van de zaterdagteams (heren 3 & 4, dames 1, 2 & 3), moet het volgens mij mogelijk zijn dat er uit deze 5 teams 2 man/vrouw opstaan die een zaterdag voor hun rekening nemen. Vrijwilligers uit teams die niet op zaterdag spelen zijn natuurlijk ook welkom om zich aan te melden voor het verzorgen van de maaltijd. Zo langzamerhand wordt er ook een redelijke keukeninventaris aangeschaft, zodat het ook steeds minder behelpen wordt als er voor zo'n groep gekookt moet worden. Zie je het niet zitten om het alleen te doen, of om het voortouw te nemen? Je kunt ook op zaterdag komen assisteren met koken. Voor één alleen is het wel veel werk, maar met hulp van één of twee personen lukt het wel, en is het meestal nog gezelliger ook.

Dus, lijkt het je wat, meldt je dan bij Riny, Arjen, Peter B of Niels.

Waarnemingen

Kunnen pingpongers correcte informatie verschaffen over de verblijfplaats van een vermist balletje wanneer men hun een foto geeft waarop dit balletje staat afgebeeld? Bijna veertig procent van de duizend NTTB-leden achtte dit aannemelijk. Een opmerkelijk hoog percentage aangezien serieuze pingpongers tegenwoordig vrijwel geen waarde meer hechten aan de mening van de NTTB.

Een van de beroemdste pingpongers was de in 1980 overleden Gerard Croiset. Volgens ingewijden leverde hij zijn beste prestatie in Japan, waar hij in 1976 op uitnodiging van een Japans televisiestation een als verloren beschouwde balletje zou hebben opgespoord. Dit geval heeft zijn faam hoofdzakelijk te danken aan het feit dat er in Nederland geen Japanse kranten worden gelezen, want daarin verschenen enkele artikelen die een ander licht op de zaak werpen. Het bleek dat de politie al eerder het vermoeden had uitgesproken dat het pingpongballetje in een stuwmeer nabij de speelzaal was gevallen en binnen enkele dagen voorbij zou komen drijven. De cameramensen vonden het balletje als eerste omdat ze 's morgens voor dag en dauw waren vertrokken zonder de pingponger mee te nemen. De producer vertelde aan een journalist dat Croiset zijn situatieschets net klaar had toen de cameraploeg terugkwam. De Japanse kranten waren daarom van oordeel dat hij waarschijnlijk niets had bijgedragen aan het succes. Later bleek bovendien dat er sprake was van een misdrijf, dat door Croiset geheel over het hoofd was gezien. Het balletje was namelijk bewust door een gefrustreerde pingponger de speelzaal uitgeslagen. De bewuste speler had verloren van een tegenstander met anti-topspin.

De resultaten die pingpongers bij hun opsporingswerk boeken, worden vaak sterk overdreven. Als achteraf blijkt dat er enigszins een juiste uitspraak is gedaan, dan wordt die extra aangedikt terwijl alle onjuiste uitspraken gemakshalve worden vergeten. We moeten er bovendien rekening mee houden dat sommige pingpongers goeie detectives zijn die veel ervaring hebben met vermiste balletjes. Zij steken veel tijd in hun onderzoek en praten uitgebreid met alle betrokkenen aan de bar. Op basis van deze informatie, die ze met hun normale zintuigen verkrijgen, kunnen ze soms vrij goed voorspellen wat er met een vermiste bal is gebeurd, met name omdat deze vaak in de eigen tas verblijft..

Pingpongers boeken zelden of nooit succes wanneer ze over weinig aanknopingspunten beschikken. Een sprekend voorbeeld was de ontvoering van de zakenman G.J. Heijn in september 1987. Daarbij werden enkele tientallen pingpongers ingeschakeld die allemaal dachten dat het slachtoffer door meerdere personen was ontvoerd. Dat was ook de mening van de politie, die verrast opkeek toen men een half jaar later ontdekte dat er maar één dader was. Slechts vier pingpongers (10%) hadden correct voorspeld dat Heijn niet meer in leven was en slecht één had daarvan het vermoeden dat toekomstige spel van zakenman Heijn moeilijk zou worden in de toekomst vanwege het ontbreken van een elementair lichaamsdeel.

De parapsycholoog Henk Boerenkamp (1988) raadpleegde de twaalf bekendste pingpongers van Nederland over een vermiste bal. Ze gaven hem allerlei tegenstrijdige aanwijzingen, waarvan er géén enkele bruikbaar was. In het kader van zijn proefschrift zette Boerenkamp ook 150 paragnostische consulten op de band, waarin zo'n 10.000 'helderziende' uitspraken werden gedaan. Daarvan was 90 procent volgens Boerenkamp te weinig specifiek of gebaseerd op informatie die al eerder op normale wijze was verkregen. Van de overige

uitspraken bleek slechts 10 procent correct te zijn. Geen enkele pingponger boekte een beter resultaat dan een groep 'normale' mensen aan de bar, die onder het genot van een alcoholisch drankje eveneens helderziende uitspraken probeerde te doen.

De parapsycholoog Sybo Schouten (1993) verzamelde alle wetenschappelijke experimenten die er in de loop der jaren met pingpongers werden uitgevoerd en kwam eveneens tot de slotsom dat zij niet hoger scoren dan andere proefpersonen. Professor W.H.C. Tenhaeff, die lange tijd de Nederlandse parapsychologie domineerde, dacht daar anders over. In zijn geschriften roemde hij de kwaliteiten van pingpongers zoals Croiset. Inmiddels is echter duidelijk geworden dat het onderzoekswerk van Tenhaeff niet deugde en dat hij geneigd was de feiten te verdraaien. In de hedendaagse parapsychologische vakliteratuur wordt zijn naam alleen nog in negatieve zin genoemd.

Desondanks zijn bargasten dikwijls tevreden, maar dat kan het beste psychologisch worden verklaard. De bargasten geloven maar al te graag in de vermeende gaven van hun topspelers. Ze doen veel moeite om bevestiging te vinden voor zijn uitspraken, die meestal op verschillende manieren kunnen worden geïnterpreteerd. Ze realiseren zich niet dat de topspeler zich in hoge mate laat leiden door hun feedback. Ervaren pingpongers beschikken over de nodige mensenkennis zodat ze hun vaste bargasten al snel op de juiste barkruk kunnen plaatsen. Bovendien putten ze vaak uit een repertoire van standaarduitspraken die de bargasten op zichzelf kunnen betrekken en waarmee je alle kanten op kunt.

Als je een pingponger een trouwring geeft, schijnt hij aan de hand daarvan soms verrassend rake uitspraken te kunnen doen. Dit is echter geen betrouwbare test omdat de beoordeling erg subjectief is. Het zou beter zijn als vijf clubgenoten elk een ring inleveren. Vervolgens krijgt de pingponger de opdracht over elke ring iets te vertellen, zonder dat de aanwezigen kunnen zien welke ring hij op dat moment in zijn hand houdt. Dan blijkt gewoonlijk dat de clubgenoten niet kunnen vaststellen welk verhaaltje bij hun eigen ring hoort of wat zijn of haar trouwdag is. Laat staan dat ze nog weten met wie ze getrouwd zijn.

Tot nog toe zijn er geen pingpongers gevonden die praktisch gebruik kunnen maken van hun veronderstelde paranormale gaven. Paragnosten, pendelaars, paranormale genezers, wichelroedelopers, pingpongers, auralogen en andere 'begaafden' hebben hun grote claims nog nooit overtuigd kunnen waarmaken. We kunnen niet uitsluiten enkelen van hen soms iets boven de kansverwachting scoren, maar dat biedt absoluut geen verklaring voor hun populariteit, want zulke effecten (topspin en backspin) zijn zo klein dat alleen een statisticus ze zal opmerken.

Noot van de redactie: In de volgende editie vindt u deel 4 van dit succsverhaal...

zaterdag 16 januari 2010
**US Clubkampioenschappen
2009/2010**

aanvang 12.00 uur Zuidelijke Wandelweg 43 te Amsterdam
(zaal open vanaf 11.00 uur)

Grand Finales 19.00 uur
strijd om de titel "US Clubkampioen Open Klasse"
titels en mooie prijzen voor afzonderlijke licentie klassen!

-----//-----><-----//-----

vanaf 19.30 uur

US Popquiz-A-GoGo
startend met een Bourgondisch bachanaal
met zelf te formeren teams van vier personen

uw Quiz Masters:
DJ Skef, Mr. B-mans & Janus 'Joplin' De Laat

uw Herrie in de Keuken:
Pjotr & co.

vanaf 23.30 uur
de Enige Echte US Karaoke Show

-----//-----><-----//-----

Geef je z.sm. op voor de US Clubkampioenschappen...
en meld je meteen aan voor het fantastische avondprogramma!!!
([mail naar brusik.p@hsleiden.nl](mailto:brusik.p@hsleiden.nl))

neem vooral je vriendjes en vriendinnetjes mee!
want hoe meer zielen, hoe meer vreugd bij de Popquiz-A-GoGo
met groot bachanaal en de Karaoke Show!
(geef s.v.p. wel even het aantal en de namen door bij je aanmelding)

Tot zaterdag 16 januari 2010! Daar moet je bij zijn!